

Arrest

nr. 262 359 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.M.S. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mashad en Iraans staatsburger. U heeft een minderjarige dochter uit uw eerste huwelijk, K. (...). U bent op 29/4/1394 (Perzische kalender, 20 juli 2015 volgens de westerse kalender) een tweede maal getrouwd met S.K. (...) (O.V. X). U groeide op in een religieuze omgeving, maar merkte al snel dat de islam voor u niet de waarheid vertegenwoordigde. U las veel boeken, waaronder de koran en enkele oude geschiedenisboeken, deed onderzoek en zag het beleid van het regime. Dit alles maakte dat u in de praktijk een atheïst was. Uw familie was hier evenwel niet van op

de hoogte. In esfand 1394 (februari/maart 2016) was u met uw vrouw S. (...) in Turkije toen u op een plein in Istanbul een bijbel werd gegeven door een predikend koppel. Zowel u als uw vrouw namen een bijbel aan. Uw vrouw wist niet dat het om een bijbel ging, u echter wel. U nam deze bijbels mee terug naar Iran, las erin en gebruikte het als informatiebron. U las regelmatig passages uit de bijbel aan uw vrouw voor om ze met haar te bespreken. Op 25/12/2017, nadat u enkele dagen terug was van een reis naar uw zus M. (...) die in Nederland woont, bekeerde u zich tot het christendom. U las die dag een stuk uit het evangelie van Mattheus, waarin geschreven staat, 'heb uw naasten lief en behandel hen zoals u zelf behandeld wilt worden'. Deze zin maakte zo een indruk op u dat u besepte dat u niet meer met de gewelddadige ideologie van de islam wilde leven. Later besepte u dat u op dat moment vervuld was geraakt van de heilige geest waardoor u de boodschap volledig had kunnen bevatten. U besloot om zich te laten dopen.

U had ondertussen een boek geschreven met als titel 'Safavian, groot of klein', waarin u de link beschrijft tussen het ontstaan van de Safavian dynastie en het tot stand komen van de islam zoals die nu gekend is. U was door uw onderzoek tot de vaststelling gekomen dat de figuur van Shah Abas en de dynastie van Safavian niet zo groots waren als de islamitische republiek wilde doen uitschijnen. In esfand 1396 (februari/maart 2018) ging u naar Teheran om een uitgever te vinden. U vond uiteindelijk een uitgeverij genaamd Kherad Jooyan, die het boek, mits weglaten van hun eigen naam omwille van de gevoelige inhoud van het boek, wilde publiceren in een oplage van 1000 stuks. Het boek is sinds uw verblijf in België op Google Books te vinden. U maakte van uw bezoek aan Teheran gebruik om informatie in te winnen over een mogelijk doopsel. U had vroeger een tijdje in Teheran gewoond en wist waar u een kerk kon vinden. U sprak met de priester van deze kerk, maar deze vertelde u dat een doopsel voor een als moslim geboren Iraniër zoals u niet mogelijk was, u moest zich daarvoor naar een ander land begeven, zoals bv. Georgië. U ging daarnaast in de Armeense wijk rondvragen, maar u werd door hen afgewezen, daar ze bang waren van de autoriteiten. Via uw vriend H. (...), die een broer heeft die regelmatig in Georgië verblijft, kwam u ongeveer tweeënhalve maand later in contact met een zekere R. (...) in Georgië. In ordibehest 1397 (april/mei 2018) reisde u met uw vrouw naar Georgië. U nam contact op met R. (...) en de volgende dag nam hij u mee naar een kerk. De kerkverantwoordelijke bleek bereid te zijn u te dopen. Daarnaast was er nog een peetvader aanwezig. U werd gevraagd wanneer u zich bekeerd had en waarom u zich wou laten dopen. Vervolgens werd het verlossingsgebed opgezegd en daarna een gebed in het Georgisch. U moest daarop uw schoenen en sokken uitdoen, waarna uw voeten en handen ritueel werden gewassen en gezalfd, en uw hoofd werd besprenkeld met heilig water. U kreeg na afloop een kaars.

Na uw terugkeer uit Georgië had u, gezien de wetgeving in uw land, geen mogelijkheden om uw geloof op een andere manier te beleven dan thuis in de bijbel te lezen en er over te spreken met uw vrouw. U was in mehr of aban 1396 (september/oktober/november 2017) begonnen met het schrijven van een tweede boek, waarmee u aan het licht wou brengen dat de profeet Mohamed een grote leugen vertegenwoordigde. Daarvoor werkte u vaak thuis aan uw bureau in de woonkamer, waar u allerlei boeken had liggen, waaronder de bijbel en een notitieboek waarin u aantekeningen maakte. Soms bleven die boeken liggen, als u bezoek verwachtte verborg u ze in de kast. Op een avond begin tir 1396 (eind juni 2018) kwamen uw schoonouders onverwacht op bezoek, terwijl uw bureau nog vol spullen lag. Enkel uw vrouw en dochter waren thuis, u zelf was op uw werk. Uw schoonvader, die directeur van een basij centrum is geweest, zag het notitieboek liggen en wat er in stond. Hij begon daarop te roepen en ging kwaad weg met het notitieboek. Toen uw vrouw belde om dit te vertellen was u overstuur, immers in dat notitieboek stonden onder andere aantekeningen over de profeet Mohamed. U belde diezelfde avond of de volgende dag H. (...) op en vroeg hem of hij iemand kende die u kon helpen om het land te verlaten. Uw vrouw wou echter eerst nog proberen om uw schoonvader tot rede te brengen. De volgende dag werd uw vrouw door uw schoonvader opgebeld en opgedragen om het huis te verlaten, immers, ze was volgens uw schoonvader niet langer getrouwd met u, een ongelovige. Uw vrouw weigerde echter waarop uw schoonvader nog kwader werd. Uw vrouw bracht daarop haar broer M. (...) op de hoogte en hij stelde voor om naar Mashad te komen om te bemiddelen. Twee dagen later, op zaterdagochtend, kreeg uw vrouw echter een telefoon van haar zus V. (...). Zij had in een telefoongesprek van uw schoonvader en iemand van de autoriteiten gehoord dat er werd afgesproken dat uw schoonvader naar de autoriteiten zou gaan om dat notitieboek met een geestelijke te bespreken, u weet niet meer hoe deze geestelijke heet. Uw vrouw belde daarop in paniek naar u, u was op uw werk. U besloot dat jullie moesten onderduiken en droeg uw vrouw op om de noodzakelijke spullen mee te nemen. Zij nam een koffer met kleren en toiletspullen, uw laptop en haar bijbel mee. Uw eigen bijbel bleef achter in Mashad. U verliet uw werk en ontmoette uw vrouw en dochter op Falakeh park, waarna jullie naar Teheran reisden. Jullie konden terecht in een huis van de broer van H. (...). Na jullie aankomst daar nam u contact op met de smokkelaar en vroeg u hem een reis tot Nederland te regelen. Hij vertelde u dat enkel een visum voor Italië mogelijk was. Ongeveer een week of tien dagen later belde V. (...) met het nieuws dat jullie huis overhoop lag. Ze had dit ontdekt toen ze in opdracht van uw schoonvader enkele spullen ging verzamelen. Uw schoonvader had haar gezegd dat ze zich niks moest aantrekken van de chaos in het huis, waardoor V. (...) tot de

conclusie kwam dat het niet om een diefstal ging, maar om een huiszoeking door de autoriteiten. U gaat er vanuit dat uw bijbel en de boeken op uw bureau zijn meegenomen. Na 40 à 45 dagen hoorde u van de smokkelaar dat het visum voor u en uw vrouw geregeld was, echter niet voor uw dochter. U bracht daarop uw dochter naar uw broer M. (...), die haar naar haar moeder bracht. Zelf ging u de avond voor uw vertrek naar de luchthaven waar u uw paspoort met visum terugkreeg. U verliet Iran op 24/8/2018 samen met uw vrouw en reisde naar Italië. Na het definitief betalen van de smokkelaar reisden jullie een maand later verder naar België waar jullie aankwamen op 27 september 2018 en een verzoek om internationale bescherming indienden op 11 oktober 2018. Anderhalve maand na uw aankomst sloten jullie zich aan bij het Christian Center. In december 2018 bekeerde uw vrouw zich tot het protestantisme na het aanhoren van de preek van een gastspreker in het Christian Center. Een van de thema's die aanbod kwam en uw vrouw raakte, was vergiffenis. Jullie veranderden omwille van praktische redenen van kerk, en nadat u twee maanden naar de kerk ging in Turnhout, waar u opnieuw gedoopt werd op 12 mei 2019, ditmaal volgens de protestantse leer, sloot u zich aan bij de Red Rock Church. Twee maanden na uw doop begon u deel te nemen aan een bijbelstudie, tweemaal per week. Het is uw wens om de priesteropleiding te volgen. Daarnaast volgt u een theologiecursus. Op 3 oktober 2019 beviel uw vrouw van een zoon H. (...) (O.V. 8.712.578). U bent sinds ongeveer een jaar actief op Instagram waar u anti-islamitische berichten plaatst, waaronder delen van het manuscript van uw tweede boek. Verder beheert u sinds een tweetal maanden een website genaamd 'christianagainstislam' waar u eveneens delen van het manuscript van uw tweede boek plaatst. U vreest de doodstraf bij terugkeer naar Iran.

U legt ter ondersteuning van uw verzoek volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), de shenasnameh van uw vrouw, een kopie van het Belgische geboortecertificaat van uw zoon, uw Georgisch doopselboekje, uw Belgisch doopselattest, het doopselattest van uw vrouw, een kopie van foto's van het doopsel van u en uw vrouw en jullie deelname aan religieuze vieringen, een attest van het Brussels Christian Center waarin uw deelname aan de vieringen sinds 2 december 2018 wordt bevestigd, een kopie van een attest d.d. 1/11/2020 van uw deelname aan een theologiecursus, een kopie van een attest d.d. 18/07/2018 van Mani Erfan Ministries dat bevestigt dat pastoor H. (...) de toestemming heeft om doopsels uit te voeren, een kopie van een attest d.d. 30/09/2020 van de Red Rock Church waarin pastoor T.H. (...) bevestigt dat u en uw vrouw sinds juli 2019 regelmatig naar de kerk gaan, een kopie van een foto van u in een Georgische kerk, uw eerste boek met als titel 'Safavian, groot of klein', een kopie van een foto waarop u met uw dochter bij de grafsteen van uw vader staat en een USB-stick waarop het manuscript van uw tweede boek staat.

U liet na uw eerste persoonlijk onderhoud via uw advocaat weten dat u geen tolk ter beschikking had om de notities van uw persoonlijk onderhoud te vertalen, waardoor u deze notities niet had kunnen herlezen noch controleren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering in Iran tot het christendom bekeerd te zijn. Zo dient er gewezen op uw incoherente verklaringen over hoe u een bijbel in uw bezit hebt gekregen. Hiernaar gevraagd in uw eerste persoonlijk onderhoud antwoordde u aanvankelijk dat u deze bijbel gekocht had in Istanbul (NPO I p. 14-15). Dit herhaalde u nogmaals, om uzelf vervolgens te corrigeren en te verklaren dat u deze bijbel kreeg van een predikend koppel, zowel u als uw vrouw kregen een exemplaar (NPO I p. 15). Gevraagd of jullie beiden een bijbel ontvingen, repliceerde u dat u het niet zeker wist, maar u dacht dat jullie maar één exemplaar kregen omdat jullie een koppel waren (NPO I p. 15). Aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud vertelde u dat u er achter was gekomen dat u uw eigen bijbel thuis in Iran had laten liggen en dat de bijbel die u hier in België heeft het exemplaar van uw vrouw is, waardoor u zeker wist dat het om twee bijbels ging (NPO II p. 2). Dat u slechts na hierover bevraagd te zijn ging kijken welke bijbel u hier in België in uw bezit heeft en om dan pas tot het besef te komen dat uw eigen bijbel in Iran is blijven liggen is weinig geloofwaardig. Bovendien blijken de verklaringen van uw vrouw hieromtrent tegenstrijdig met de uwe. Immers uw vrouw stelde dat jullie beiden in Teheran reeds beseften dat jullie enkel de bijbel van uw vrouw bijhadden en dat uw eigen bijbel in uw woning was blijven liggen (NPO III S. (...) p. 13). Daarbij aansluitend komen uw verklaringen niet overeen met de verklaringen

van uw vrouw wat betreft het ontvangen van de bijbel in Istanbul. Zij stelde in haar eerste persoonlijk onderhoud een bijbel met een flyer te hebben ontvangen (NPO I S. (...) p. 10), waar u echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde een bijbel met een bloem te hebben ontvangen (NPO I p. 15). Uw vrouw wijzigde haar verklaringen tijdens haar derde persoonlijk onderhoud en stelde dat jullie beiden een bijbel met een roos ontvingen (NPO III S. (...) p. 4). Over het opschrift van de bijbel die jullie ontvingen zijn jullie verklaringen evenmin coherent. Waar u verklaarde tijdens u eerste persoonlijke onderhoud dat 'het nieuwe testament' op de kaft stond geschreven (NPO I p. 15), hield uw vrouw het tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op 'de bijbel' (NPO III S. (...) p. 4). Er kan aldus geenszins geloof gehecht worden aan uw bewering een bijbel ontvangen te hebben. Aldus kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u doorheen het lezen van deze bijbel tot het besef bent gekomen dat u zich wilde bekeren waarop u zich liet dopen.

Dat u de bijbel niet gelezen heeft, blijkt ook uit het feit dat u – die zich verdiepte in het heilige boek (NPO II p. 4) – aanhaalde dat het heilige boek enkel spreekt over compassie, liefde en zorg en er nergens gesproken wordt over geweld of elkaar pijn doen (NPO I p. 16). Nochtans wordt de dood van Jezus gewelddadig omschreven en vraagt het volk zelf om zijn kruisiging, volgens het evangelie van Mattheus, dat u zelf ook graag las (NPO I p. 15 en NPO II p. 5).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering in Iran blijkt ook uit uw verklaringen over hoe u ertoe kwam om zich als christen te beschouwen. Op 25 december 2017 las u, tijdens uw onderzoek naar aanleiding van uw boek over de Safavian dynastie en de islam, het evangelie van Mattheus en bij het lezen van 1 specifieke zin (Heb uw naasten lief en behandel anderen zoals u zelf behandeld wil worden.) raakte u danig onder de indruk dat u het christendom plotsklaps als de ware religie ging beschouwen (NPO I p. 15-16). Dat u die naar aanleiding van uw boek jarenlang onderzoek heeft gevoerd, waarbij de Koran uw belangrijkste bron was en waarbij u enkel bronnen raadpleegde die waren goedgekeurd door de Islamitische Republiek, en u die steeds op zoek was naar de waarheid en steeds probeerde om enkel naar de feiten te kijken (NPO I p. 14), bij het lezen van 1 zin plotsklaps besluit om het christendom als de ware religie te beschouwen, mag op zijn minst verbazen.

Voorts kon u weinig informatie verschaffen over uw doop in Georgië. Zo weet u niet hoe de kerk heet waar de doop heeft plaatsgevonden, noch hoe de priester en de peetvader heetten (NPO II p. 7). U kan zich niet meer herinneren of de priester zich heeft voorgesteld (NPO II p. 7). Uw vrouw stelde nochtans tijdens haar derde persoonlijk onderhoud de naam van uw priester geweten te hebben, waaruit blijkt dat hij zich wel degelijk voorstelde (NPO III p. 7). U weet uw gebrek aan informatie aan het feit dat Georgische namen moeilijk te onthouden zijn, mede doordat hun schrift anders is (NPO II p.7). Dat u, die het zo belangrijk vond om gedoopt te worden (NPO I p. 16) dat u er voor zelfs naar het buitenland ging, dergelijke informatie niet kan weergeven terwijl de doop een sleutelmoment is in het leven van een christen, mist elke geloofwaardigheid. Gezien uw opleidingsniveau, u bent ingenieur van opleiding, kan uw verklaring om de naam niet te onthouden van de persoon die u inwijdde in het christendom niet voldoen. Uw orthodox doopselboekje volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. De foto van u in een Georgische kerk laat niet toe enige uitspraak te formuleren over een bekering, laat staan de beweegreden/oprechtheid van een bekering.

Het geheel aan voorstaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering alvorens uw komst naar België.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent het ontdekken van het notitieboek door uw schoonvader en de daaruit volgende problemen waardoor jullie besloten om Iran te verlaten. Dit blijkt uit onderstaande vaststellingen.

Allereerst bleek uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de datum waarop uw schoonvader uw notitieboek ontdekte. Ze stelde tijdens haar derde persoonlijk onderhoud enerzijds dat dit incident plaatsvond begin tir 1397 (eind juni 2018) en anderzijds dat dit incident 2,5 à 3 maanden na uw doop in Georgië plaatsvond die zij plaatste de tweede week van mei (NPO III S. (...) p. 6), wat overeenkomt met eind juli/begin augustus 2018. Verder is het opmerkelijk dat u uw notitieboek met kritische aantekeningen zomaar op tafel zou laten liggen, terwijl u in uw dichte omgeving verschillende mensen heeft die bij de Iraanse autoriteiten werken, zoals uw schoonvader (bij de Basij), maar ook uw schoonbroer, de man van uw zus (bij de Sepah) (NPO II p. 13, 16). Dat u geen onverwacht bezoek verwachtte doet niets af aan deze vaststelling.

U blijkt verder tegenstrijdig in uw gedrag nadat uw schoonvader dit notitieboek had ontdekt. U stelde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zich bewust te zijn van wat u had gedaan door die notities te nemen en diezelfde avond of de dag nadien met H. (...) gesproken te hebben over mogelijkheden om Iran te verlaten. U wou ontsnappen (NPO II p. 12). Echter u ging de volgende dagen gewoon aan het werk, en deed niets anders dan normaal (NPO II p. 12). Hoewel u zich bewust was van het risico vond u het een betere optie om op uw werk te zijn, dan kon uw vrouw u eventueel nog verwittigen moesten de autoriteiten naar u op zoek komen (NPO II p.13). Dit doet echter niets af aan de mogelijkheid dat de autoriteiten u

makkelijk zouden kunnen vinden op uw werk en het risico dat u daarmee liep, gezien u zich bewust was van de ernst van de situatie. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u 's avonds naar huis terug keerde en uzelf dus opnieuw in een risicosituatie plaatste (NPO III S. (...) p. 11). De verklaringen van u en uw vrouw bleken verder niet overeen te komen over de aanzet om Mashad te verlaten en naar Teheran te vertrekken. Zo stelde uw vrouw dat haar zus V. (...) vertelde dat uw schoonvader belde met H.R. (...), een vriend die bij de Sepah werkte (NPO I S. (...) p. 14, NPO III S. (...) p. 11). U stelde echter tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw schoonzus V. (...) niet precies wist met wie uw schoonvader aan het bellen was, dat enkel de naam van deze persoon was gevallen (die u zich overigens niet meer herinnerde) en dat er was afgesproken om bij die persoon langs te gaan (NPO II p. 13). Ook bij de verklaring dat uw vrouw aan haar vader vertelde over uw bekering in de hoop te gemoederen te bedaren (NPO II p. 10 en NPO I S. (...) p. 13) mist elke geloofwaardigheid. Uw echtgenote omschrijft haar vader immers als een zeer extreme, fanatieke man die vrouwen wiens chador niet goed lag als hoer omschreef en door wie u en uw zussen verzwegen dat jullie menstrueerden tijdens de ramadan (NPO II S. (...) p. 4-5). Dat uw echtgenote dan denkt haar vader tot rust te laten komen door hem te laten weten dat u bekeerd bent mist elke overtuiging.

Verder is het opmerkelijk dat uw vrouw niet spontaan vermeldde dat ze haar bijbel meenam toen jullie vluchtten naar Teheran. Gevraagd naar welke spullen ze meenam, vermeldde ze een koffer met kledingstukken, toiletspullen, uw laptop, jullie identiteitsdocumenten en documenten van uw werk, ze zei echter niets over een bijbel (NPO III S. (...) p. 12). Gewezen op uw verklaringen dat ze ook een bijbel had meegenomen (NPO II p. 14), beweerde uw vrouw dat die bijbel tussen de documenten zat die ze had meegenomen en dat ze zich er op dat moment niet van bewust was dat die bijbel daar tussen zat (NPO III S. (...) p. 12). Verder is het opvallend dat uw eigen bijbel in Mashad achterbleef (NPO II p. 14). Gezien jullie al enkele dagen in jullie hoofd zaten met een mogelijk vertrek, is het weinig geloofwaardig dat uw vrouw op dat moment niet zou denken aan het meenemen van jullie beide bijbels (NPO II p. 14, NPO III S. (...) p. 12), te meer jullie zich wel bewust waren van het vermijden van bewijsstukken. Zo overwogen jullie om aan uw schoonzus te vragen om het notitieboekje terug te nemen om aldus te vermijden dat uw schoonvader enig bewijs tegen u had (NPO II p. 12).

Gelet op voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen (NPO I p. 10), deze christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging. Dat u en uw vrouw een doopcertificaat en een attest van uw deelname aan de bijbelstudie neerlegden, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Dat u zich op een jaar tijd zou laten dopen tot twee verschillende strekkingen binnen het christendom (in april/mei 2018 werd u in een orthodoxe kerk gedoopt, NPO I p. 2) en op 12 mei 2019 in een protestantse kerk (NPO I p. 10), getuigt evenmin van enige diepgang in uw beweerde bekering tot het christendom.

Uw echtgenote maakte evenmin aannemelijk ten gevolge van een oprechte overtuiging tot het christendom bekeerd te zijn. Allereerst blijken haar verklaringen tegenstrijdig met uw verklaringen over het tijdstip van haar bekering. Zo stelde u dat zij haar bekeerde in de winter van 2019, meer bepaald de maand december (NPO II p. 16). U kon zich verder opmerkelijk genoeg niet meer herinneren tijdens welke kerkdienst dat gebeurde (NPO II p. 16). U kon evenmin duiden wat uw echtgenote deed besluiten om haar te bekeren (NPO II p. 17). Uw echtgenote stelde echter dat ze zich bekeerde in februari 2019 (NPO II S. (...) p. 3).

Voorts blijkt uw echtgenote tegenstrijdig in haar verklaringen over wat haar over de streep trok om zich te bekeren. Ze verklaarde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat de pastoor die bewuste dag een parabel vertelde over een vrouw die geen kinderen kon krijgen. Daar ze net zelf een miskraam had gehad, voelde het alsof de pastoor tegen haar persoonlijk aan het vertellen was, dat god mensen nooit vergeet of in de steek laat ook al kan dat zo lijken (NPO II S. (...) p. 3). Nogmaals gevraagd waarom ze zich in februari 2019 bekeerde, antwoordde uw echtgenote tijdens haar derde persoonlijk onderhoud dat de pastoor het op de dag van haar bekering had over vergeving, over mensen vergeven die je onrecht hebben aangedaan (NPO III p. 15). Ze zei echter niets over een parabel over een vrouw die geen kinderen kon krijgen. Ze sprak over een verhaal uit de bijbel waarin een oude vrouw naar de rechter gaat en over haar onrecht spreekt, maar dit onrecht werd in het verhaal niet gepreciseerd (NPO III p. 15). Gewezen op het feit dat ze in haar tweede persoonlijk onderhoud een ander thema en verhaal naar voren had geschoven waardoor ze zich had bekeerd, begon uw echtgenote nogmaals over vergeving. Slechts nadat

ze gewezen werd op haar eerdere verklaringen omtrent de parabel van de vrouw die geen kinderen kon krijgen, verklaarde uw echtgenote dat ze zich niet meer goed kon herinneren wat er precies gezegd werd, maar dat dit verhaal inderdaad eveneens aan bod kwam die dag (NPO III p. 16). Dat uw echtgenote zich niet kan herinneren wat voor haar nu de aanzet was om de drastische beslissing te nemen zich te bekeren tot een andere godsdienst is weinig ernstig en haalt de geloofwaardigheid van haar bekering fundamenteel onderuit. Dat ze zich heeft laten dopen en hiervan een doopselattest neerlegde, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, immers een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging.

Wat betreft uw online-activiteiten dient vastgesteld te worden dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, er verwacht kan worden dat u uw religieus getinte bijdragen op uw Instagramaccount (dat overigens niet onder uw eigen naam staat (NPO I p. 5)) verwijdert. Over de website die u beheert (waarop u overigens niet vermeld staat als beheerder of eigenaar (NPO I p.6)) en waarop u delen van uw manuscript plaatst, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u geen tolk ter beschikking had om de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud te vertalen, waardoor u deze niet heeft kunnen herlezen en controleren, dient opgemerkt dat het indien nodig vertalen van de notities van het persoonlijk onderhoud valt onder de verantwoordelijkheid van de verzoeker.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw nationaliteit, identiteit, gezinssamenstelling en het overlijden van uw vader worden niet betwist. Uw Georgisch doopselboekje, het Belgisch doopcertificaat van u en uw vrouw, het attest van uw deelname aan de bijbelstudie en de foto van u in een Georgische kerk werden reeds besproken. De foto's van jullie doopsel en jullie deelname aan religieuze activiteiten wijzen louter op jullie aanwezigheid aldaar en laten niet toe enige conclusie te formuleren aangaande de ware beweegredenen van jullie aanwezigheid. Over het attest van het Brussels Christian Center en het attest van de Red Rock Church waarin jullie deelname aan hun activiteiten wordt bevestigd, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Dat pastoor H. (...) de toestemming heeft om doopsels uit te voeren, wat blijkt het attest van Mani Erfan Ministries, wordt niet in twijfel getrokken. Over uw eerste boek dient vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat u door dit boek, door uzelf omschreven als een informatief en educatief boek, problemen kende in Iran. U spreekt over positieve reacties (NPO I p. 13) en bent na de publicatie van dit boek in februari/maart 2018 nog tot augustus 2018 in Iran gebleven (NPO I p. 7), waardoor dit niet kan gezien worden als uw directe vluchtaanleiding. Er kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden. Wat betreft de USB-stick waarop het manuscript van uw tweede boek staat, dient aangestipt dat uit niets blijkt dat dit boek onder de aandacht is gekomen van de Iraanse autoriteiten. Hoewel u bepaalde stukken van uw manuscript vrij geeft op uw website en Instagrampagina, dient er, zoals hierboven reeds aangehaald, op gewezen dat uw website en Instagrampagina niet onder uw eigen naam zijn waaruit volgt dat deze door u vrijgegeven stukken op geen enkele manier naar u te herleiden zijn. Hier kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.S. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger en afkomstig uit Mashad. U groeide op in een streng religieuze omgeving. Uw vader werkte als directeur van een Basij centrum (paramilitaire groepering van vrijwilligers). U werd door hem verplicht om u aan de islamitische regels te houden, zoals de chador dragen. Rond uw 25e stopte u met praktiseren, zonder dat uw familie daarvan op de hoogte was. U was zich onder andere door uw studies in de rechten bewust geworden van de maatschappij waarin u leefde, waardoor uw kijk op de islam veranderd was. Op 29/4/1394 (Perzische kalender, 20/7/2015 volgens de westerse kalender) trouwde u met M.S.M. (...) (O.V. 8.712.578). Hij heeft een dochter K. (...) uit zijn eerste huwelijk, die op zevenjarige leeftijd bij jullie kwam wonen. In esfand 1394 (februari/maart 2016) ging u met uw man naar Turkije. In Istanbul kreeg u elk een bijbel van een koppel op straat. U dacht dat het om een

notitieboekje ging. Onderweg naar uw hotel zei uw man echter dat het om een bijbel ging, en hij was enthousiast want hij had een zekere interesse voor theologie, filosofie en mystieke zaken. Jullie namen beide bijbels mee terug naar Iran. Hoewel u er niet in las, deed uw man dat wel en hij geraakte overtuigd van de verhalen die hij er in las.

Op 25/12/2017 besefte uw man dat hij echt een christen wou zijn en hij bekeerde zich. Hij wou zich daarop laten dopen. Uw man had ondertussen een boek geschreven over de dynastie van Safavian en Shah Abas. In esfand 1396 (februari/maart 2018) ging uw man naar Teheran om dit boek te laten drukken, wat hem enkel lukte ondergronds omwille van sommige kritische delen van het boek. Hij maakte van de gelegenheid gebruik om in Teheran op zoek te gaan naar een mogelijkheid om zich te laten dopen, in Mashad was dit immers niet mogelijk. Hij ging naar enkele kerken en sprak met een priester die hem vertelde dat een doop in Iran voor een als moslim geboren gelovige niet mogelijk was, uw man moest daarvoor naar een ander land gaan zoals Georgië. Uw man kwam via een vriend van hem, H. (...°, in contact met R. (...), een Iraniër in Georgië. In ordibehest 1397 (april/mei 2018) en meer bepaald naar wat u denkt de tweede week van mei 2018 gingen jullie naar Georgië. Jullie werden door R. (...) meegenomen naar een orthodoxe kerk. In de kerk was een priester en peetvader aanwezig. De voeten, handen, polsen en voorhoofd van uw man werden ritueel gewassen en hij werd besprenkeld met water. Verder werd er een vers opgezegd in het Georgisch. Na het doopsel, dat volgens de orthodoxe leer was uitgevoerd, ontving uw man een doopcertificaat, kaars en houten kruis, wat hij allemaal mee terugnam naar Iran. Ondertussen was uw man in de herfst van 1396 (2017) begonnen aan een tweede boek, ditmaal over de paradox van de islam. Hij werkte aan een bureau in de woonkamer, en maakte gebruik van boeken, waaronder de bijbel die jullie meenamen uit Turkije. Daarnaast had hij een notitieboek om bepaalde dingen te noteren. Soms liet hij deze boeken en zijn laptop in de woonkamer liggen, soms als jullie bezoek verwachtten borg hij deze spullen op in een kast.

Begin tir 1397 (eind juni 2018) kwamen uw ouders onverwacht langs voor een bezoek. Ze belden en nadat u hen binnenliet en ze de lift naar boven namen, kleepte u zich snel om. U was immers niet gepast gekleed en wou niet dat uw vader daar heisa over zou maken. Nadat ze binnenkwamen, liep u naar de keuken om iets te drinken te halen. Uw man was op dat moment op zijn werk. Ineens hoorde u uw vader roepen en schelden dat uw man een blasfeem was en wat voor onzin hij daar had neergeschreven. Toen u in de woonkamer kwam zag u dat uw vader het notitieboek van uw man vasthad. U probeerde nog om uw vader te kalmeren, maar daar had hij geen boodschap aan en uw vader verliet samen met uw moeder uw woning. U verwittigde uw man telefonisch en toen hij 's avonds thuiskwam was hij overstuur dat uw vader dat notitieboek had meegenomen, er stonden immers negatieve dingen in over de profeet. De volgende dag belde uw vader u op om te zeggen dat u uw spullen moest verzamelen en naar hen moest komen, uw huwelijk was immers niet meer geldig nu uw man een ongelovige was. U ging hier echter niet op en verwittigde uw man, die op zijn werk was, en daarop ook uw broer M. (...) om hem te vragen te bemiddelen met uw vader. Uw broer vertrok de volgende dag op vrijdagavond van Teheran naar Mashad. Zaterdagochtend werd u echter opgebeld door uw zus V. (...). Zij vertelde dat uw vader aan de telefoon had gesproken met H.R. (...), die banden heeft met het ettelaat, waarna uw vader thuis was vertrokken. Uw vader en H. (...) hadden afgesproken elkaar te ontmoeten zodat uw vader officieel een klacht kon indienen tegen u en uw echtgenoot met het notitieboek als bewijs. U was overstuur van dit nieuws en contacteerde uw man die opnieuw op zijn werk was. U vertelde uw man over het telefoontje van uw zus, waarop uw man u vertelde dat het nodig was om te vertrekken. Uw man zei verder om de noodzakelijke dingen mee te nemen. U pakte een koffer met kledingstukken voor uw man, K. (...) en uzelf, wat toiletspullen, de laptop van uw man, en een aantal documenten die jullie in een lade bewaarden, waaronder jullie paspoorten en shenasnamehs (geboorteboekjes). U ging met K. (...) naar Falakeh park waar u uw man ontmoette en samen reisden jullie verder naar Teheran. Daar kon u terecht in het huis van een broer van H. (...). Aangekomen in Teheran merkten jullie dat bij de documenten ook uw eigen bijbel zat. De bijbel van uw man was echter achtergebleven in uw woning. Ongeveer twee weken later vernam u via uw zus V. (...), die in opdracht van uw vader spullen in uw woning was gaan ophalen, dat uw woning overhoop was gehaald. Toen uw zus dit aan uw vader had gemeld op dat moment, had uw vader helemaal niet verbaasd gereageerd, waardoor uw zus tot de conclusie was gekomen dat uw vader op de hoogte was en het niet om een inbraak ging, maar wel om de Iraanse autoriteiten die uw woning hadden doorzocht. Uw zus zei niets over de bijbel van uw man die misschien nog in uw woning lag. Na ongeveer een maand en 20 dagen in Teheran vernam u van de smokkelaar die uw man via H. (...) had gecontacteerd dat jullie visum in orde was. De smokkelaar had echter geen visum kunnen regelen voor K. (...). Uw man bracht daarop zijn dochter naar zijn broer, die haar naar haar moeder bracht. U en uw man verlieten Iran op 31 mordad 1397 (22 augustus 2018) en reisden naar Italië, waar u in afwachting van de volledige betaling aan de smokkelaar een maand verbleven. Nadien reisden jullie verder naar België, waar jullie aankwamen op 27 september 2018 en op 11 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw man wou in België naar de kerk gaan en vroeg u om mee te gaan met hem, daar u zich heel slecht voelde. In december 2018 gingen jullie voor het eerst naar de kerk.

In februari 2019 bekeerde u zich tot het christendom, nadat u geraakt werd door een redevoering van de priester in de kerk en door alle gesprekken die uw man met u gevoerd had sinds zijn bekering waarbij hij u probeerde te overtuigen. De priester vertelde over vergeving, dat u het in uw hart moet vinden om de meest dierbare personen in uw leven te vergeven. Daarbij dacht u voornamelijk aan uw vader, die uw problemen had veroorzaakt. Daarnaast refereerde de priester ook naar een vrouw die geen kinderen kon krijgen, en dat zelfs goede mensen heel nare dingen kunnen overkomen. De eerstvolgende keer dat u uw zus V. (...) belde na uw bekering, ergens tussen maart en april 2019, vertelde u haar dat u zich bekeerd had. Jullie spraken af dat uw zus ten aanzien van uw familie zou doen alsof u haar plots had opgebeld met dit nieuws en dat jullie hierover ruzie gemaakt zouden hebben, zodat uw zus niet in de problemen zou komen. Op deze manier kwamen uw ouders te weten dat u zich bekeerd had. Op 12 mei 2019 liet u zich dopen in de kerk van Turnhout. Uw man liet zich diezelfde dag voor een tweede maal dopen, ditmaal volgens de protestantse leer. Op 3 oktober 2019 beviel u van een zoon H. (...) (O.V. 8.712.578). U vreest bij terugkeer uw vader en de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom. Daardoor vreest u dat uw kind van u zal afgenomen worden en dat u van spionage zal beschuldigd worden.

U legt ter ondersteuning van uw verzoek volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), de shenasnameh van uw man, een kopie van het Belgische geboortecertificaat van uw zoon, het Georgisch doopselboekje van uw man, het Belgische doopselattest van u en uw man, een kopie van foto's van het doopsel van u en uw man en jullie deelname aan religieuze vieringen, een attest van het Brussels Christian Center waarin uw deelname aan de vieringen sinds 2 december 2018 wordt bevestigd, een kopie van een attest d.d. 1/11/2020 van de deelname van uw man aan een theologiecursus, een kopie van een attest d.d. 18/07/2018 van Mani Erfan Ministries dat bevestigt dat pastoor H. (...) de toestemming heeft om doopsels uit te voeren, een kopie van een attest d.d. 30/09/2020 van de Red Rock Church waarin pastoor T.H. (...) bevestigt dat u en uw man sinds juli 2019 regelmatig naar de kerk gaan, een kopie van een foto van uw man in een Georgische kerk, het eerste boek van uw man met als titel 'Safavian, groot of klein' en een USB-stick waarop het manuscript van het tweede boek van uw man staat.

U liet na uw eerste persoonlijk onderhoud via uw advocaat weten dat tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud de tolk niet juist had vertaald en dat u af en toe had moeten corrigeren. U vroeg om een andere tolk voor uw herconvocatie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" Dienst Vreemdelingenzaken (afgenomen op DVZ, vraag 2-3) blijkt immers dat u verzocht om door een vrouwelijke protection officer gehoord te worden en te worden bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer en bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering in Iran tot het christendom bekeerd te zijn. Zo dient er gewezen op uw incoherente verklaringen over hoe u een bijbel in uw bezit hebt gekregen. Hiernaar gevraagd in uw eerste persoonlijk onderhoud antwoordde u aanvankelijk dat u deze bijbel gekocht had in Istanbul (NPO I p. 14-15). Dit herhaalde u nogmaals, om uzelf vervolgens te corrigeren en te verklaren dat u deze bijbel kreeg van een predikend koppel, zowel u als uw vrouw kregen een exemplaar (NPO I p. 15). Gevraagd of jullie beiden een bijbel ontvingen, repliceerde u dat u het niet zeker wist, maar u dacht dat jullie maar één exemplaar kregen omdat jullie een koppel waren (NPO I p. 15). Aan

het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud vertelde u dat u er achter was gekomen dat u uw eigen bijbel thuis in Iran had laten liggen en dat de bijbel die u hier in België heeft het exemplaar van uw vrouw is, waardoor u zeker wist dat het om twee bijbels ging (NPO II p. 2). Dat u slechts na hierover bevraagd te zijn ging kijken welke bijbel u hier in België in uw bezit heeft en om dan pas tot het besef te komen dat uw eigen bijbel in Iran is blijven liggen is weinig geloofwaardig. Bovendien blijken de verklaringen van uw vrouw hieromtrent tegenstrijdig met de uwe. Immers uw vrouw stelde dat jullie beiden in Teheran reeds beseften dat jullie enkel de bijbel van uw vrouw bijhadden en dat uw eigen bijbel in uw woning was blijven liggen (NPO III S. (...) p. 13). Daarbij aansluitend komen uw verklaringen niet overeen met de verklaringen van uw vrouw wat betreft het ontvangen van de bijbel in Istanbul. Zij stelde in haar eerste persoonlijk onderhoud een bijbel met een flyer te hebben ontvangen (NPO I S. (...) p. 10), waar u echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde een bijbel met een bloem te hebben ontvangen (NPO I p. 15). Uw vrouw wijzigde haar verklaringen tijdens haar derde persoonlijk onderhoud en stelde dat jullie beiden een bijbel met een roos ontvingen (NPO III S. (...) p. 4). Over het opschrift van de bijbel die jullie ontvingen zijn jullie verklaringen evenmin coherent. Waar u verklaarde tijdens u eerste persoonlijke onderhoud dat 'het nieuwe testament' op de kaft stond geschreven (NPO I p. 15), hield uw vrouw het tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op 'de bijbel' (NPO III S. (...) p. 4). Er kan aldus geenszins geloof gehecht worden aan uw bewering een bijbel ontvangen te hebben. Aldus kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u doorheen het lezen van deze bijbel tot het besef bent gekomen dat u zich wilde bekeren waarop u zich liet dopen.

Dat u de bijbel niet gelezen heeft, blijkt ook uit het feit dat u – die zich verdiepte in het heilige boek (NPO II p. 4) – aanhaalde dat het heilige boek enkel spreekt over compassie, liefde en zorg en er nergens gesproken wordt over geweld of elkaar pijn doen (NPO I p. 16). Nochtans wordt de dood van Jezus gewelddadig omschreven en vraagt het volk zelf om zijn kruisiging, volgens het evangelie van Mattheus, dat u zelf ook graag las (NPO I p. 15 en NPO II p. 5).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering in Iran blijkt ook uit uw verklaringen over hoe u ertoe kwam om zich als christen te beschouwen. Op 25 december 2017 las u, tijdens uw onderzoek naar aanleiding van uw boek over de Safavian dynastie en de islam, het evangelie van Mattheus en bij het lezen van 1 specifieke zin (Heb uw naasten lief en behandel anderen zoals u zelf behandeld wil worden.) raakte u danig onder de indruk dat u het christendom plotsklaps als de ware religie ging beschouwen (NPO I p. 15-16). Dat u die naar aanleiding van uw boek jarenlang onderzoek heeft gevoerd, waarbij de Koran uw belangrijkste bron was en waarbij u enkel bronnen raadpleegde die waren goedgekeurd door de Islamitische Republiek, en u die steeds op zoek was naar de waarheid en steeds probeerde om enkel naar de feiten te kijken (NPO I p. 14), bij het lezen van 1 zin plotsklaps besluit om het christendom als de ware religie te beschouwen, mag op zijn minst verbazen.

Voorts kon u weinig informatie verschaffen over uw doop in Georgië. Zo weet u niet hoe de kerk heet waar de doop heeft plaatsgevonden, noch hoe de priester en de peetvader heetten (NPO II p. 7). U kan zich niet meer herinneren of de priester zich heeft voorgesteld (NPO II p. 7). Uw vrouw stelde nochtans tijdens haar derde persoonlijk onderhoud de naam van uw priester geweten te hebben, waaruit blijkt dat hij zich wel degelijk voorstelde (NPO III p. 7). U weet uw gebrek aan informatie aan het feit dat Georgische namen moeilijk te onthouden zijn, mede doordat hun schrift anders is (NPO II p.7). Dat u, die het zo belangrijk vond om gedoopt te worden (NPO I p. 16) dat u er voor zelfs naar het buitenland ging, dergelijke informatie niet kan weergeven terwijl de doop een sleutelmoment is in het leven van een christen, mist elke geloofwaardigheid. Gezien uw opleidingsniveau, u bent ingenieur van opleiding, kan uw verklaring om de naam niet te onthouden van de persoon die u inwijdde in het christendom niet voldoen. Uw orthodox doopselboekje volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. De foto van u in een Georgische kerk laat niet toe enige uitspraak te formuleren over een bekering, laat staan de beweegreden/oprechtheid van een bekering.

Het geheel aan voorstaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering alvorens uw komst naar België.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent het ontdekken van het notitieboek door uw schoonvader en de daaruit volgende problemen waardoor jullie besloten om Iran te verlaten. Dit blijkt uit onderstaande vaststellingen.

Allereerst bleek uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de datum waarop uw schoonvader uw notitieboek ontdekte. Ze stelde tijdens haar derde persoonlijk onderhoud enerzijds dat dit incident plaatsvond begin tir 1397 (eind juni 2018) en anderzijds dat dit incident 2,5 à 3 maanden na uw doop in Georgië plaatsvond die zij plaatste de tweede week van mei (NPO III S. (...) p. 6), wat overeenkomt met eind juli/begin augustus 2018. Verder is het opmerkelijk dat u uw notitieboek met kritische aantekeningen zomaar op tafel zou laten liggen, terwijl u in uw dichte omgeving verschillende mensen heeft die bij de Iraanse autoriteiten werken, zoals uw schoonvader (bij de Basij), maar ook uw schoonbroer, de man van

uw zus (bij de Sepah) (NPO II p. 13, 16). Dat u geen onverwacht bezoek verwachtte doet niets af aan deze vaststelling.

U blijkt verder tegenstrijdig in uw gedrag nadat uw schoonvader dit notitieboek had ontdekt. U stelde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zich bewust te zijn van wat u had gedaan door die notities te nemen en diezelfde avond of de dag nadien met H. (...) gesproken te hebben over mogelijkheden om Iran te verlaten. U wou ontsnappen (NPO II p. 12). Echter u ging de volgende dagen gewoon aan het werk, en deed niets anders dan normaal (NPO II p. 12). Hoewel u zich bewust was van het risico vond u het een betere optie om op uw werk te zijn, dan kon uw vrouw u eventueel nog verwittigen moesten de autoriteiten naar u op zoek komen (NPO II p.13). Dit doet echter niets af aan de mogelijkheid dat de autoriteiten u makkelijk zouden kunnen vinden op uw werk en het risico dat u daarmee liep, gezien u zich bewust was van de ernst van de situatie. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u 's avonds naar huis terug keerde en uzelf dus opnieuw in een risicosituatie plaatste (NPO III S. (...) p. 11). De verklaringen van u en uw vrouw bleken verder niet overeen te komen over de aanzet om Mashad te verlaten en naar Teheran te vertrekken. Zo stelde uw vrouw dat haar zus V. (...) vertelde dat uw schoonvader belde met H.R. (...), een vriend die bij de Sepah werkte (NPO I S. (...) p. 14, NPO III S. (...) p. 11). U stelde echter tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw schoonzus V. (...) niet precies wist met wie uw schoonvader aan het bellen was, dat enkel de naam van deze persoon was gevallen (die u zich overigens niet meer herinnerde) en dat er was afgesproken om bij die persoon langs te gaan (NPO II p. 13). Ook bij de verklaring dat uw vrouw aan haar vader vertelde over uw bekering in de hoop te gemoederen te bedaren (NPO II p. 10 en NPO I S. (...) p. 13) mist elke geloofwaardigheid. Uw echtgenote omschrijft haar vader immers als een zeer extreme, fanatieke man die vrouwen wiens chador niet goed lag als hoer omschreef en door wie u en uw zussen verzwegen dat jullie menstrueerden tijdens de ramadan (NPO II S. (...) p. 4-5). Dat uw echtgenote dan denkt haar vader tot rust te laten komen door hem te laten weten dat u bekeerd bent mist elke overtuiging.

Verder is het opmerkelijk dat uw vrouw niet spontaan vermeldde dat ze haar bijbel meenam toen jullie vluchtten naar Teheran. Gevraagd naar welke spullen ze meenam, vermeldde ze een koffer met kledingstukken, toiletspullen, uw laptop, jullie identiteitsdocumenten en documenten van uw werk, ze zei echter niets over een bijbel (NPO III S. (...) p. 12). Gewezen op uw verklaringen dat ze ook een bijbel had meegenomen (NPO II p. 14), beweerde uw vrouw dat die bijbel tussen de documenten zat die ze had meegenomen en dat ze zich er op dat moment niet van bewust was dat die bijbel daar tussen zat (NPO III S. (...) p. 12). Verder is het opvallend dat uw eigen bijbel in Mashad achterbleef (NPO II p. 14). Gezien jullie al enkele dagen in jullie hoofd zaten met een mogelijk vertrek, is het weinig geloofwaardig dat uw vrouw op dat moment niet zou denken aan het meenemen van jullie beide bijbels (NPO II p. 14, NPO III S. (...) p. 12), te meer jullie zich wel bewust waren van het vermijden van bewijsstukken. Zo overwogen jullie om aan uw schoonzus te vragen om het notitieboekje terug te nemen om aldus te vermijden dat uw schoonvader enig bewijs tegen u had (NPO II p. 12).

Gelet op voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen (NPO I p. 10), deze christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging. Dat u en uw vrouw een doopcertificaat en een attest van uw deelname aan de bijbelstudie neerlegden, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Dat u zich op een jaar tijd zou laten dopen tot twee verschillende strekkingen binnen het christendom (in april/mei 2018 werd u in een orthodoxe kerk gedoopt, NPO I p. 2) en op 12 mei 2019 in een protestantse kerk (NPO I p. 10), getuigt evenmin van enige diepgang in uw beweerde bekering tot het christendom.

Uw echtgenote maakte evenmin aannemelijk ten gevolge van een oprechte overtuiging tot het christendom bekeerd te zijn. Allereerst blijken haar verklaringen tegenstrijdig met uw verklaringen over het tijdstip van haar bekering. Zo stelde u dat zij haar bekeerde in de winter van 2019, meer bepaald de maand december (NPO II p. 16). U kon zich verder opmerkelijk genoeg niet meer herinneren tijdens welke kerkdienst dat gebeurde (NPO II p. 16). U kon evenmin duiden wat uw echtgenote deed besluiten om haar te bekeren (NPO II p. 17). Uw echtgenote stelde echter dat ze zich bekeerde in februari 2019 (NPO II S. (...) p. 3).

Voorts blijkt uw echtgenote tegenstrijdig in haar verklaringen over wat haar over de streep trok om zich te bekeren. Ze verklaarde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat de pastoor die bewuste dag een parabel vertelde over een vrouw die geen kinderen kon krijgen. Daar ze net zelf een miskraam had gehad,

voelde het alsof de pastoor tegen haar persoonlijk aan het vertellen was, dat god mensen nooit vergeet of in de steek laat ook al kan dat zo lijken (NPO II S. (...) p. 3). Nogmaals gevraagd waarom ze zich in februari 2019 bekeerde, antwoordde uw echtgenote tijdens haar derde persoonlijk onderhoud dat de pastoor het op de dag van haar bekering had over vergeving, over mensen vergeven die je onrecht hebben aangedaan (NPO III p. 15). Ze zei echter niets over een parabel over een vrouw die geen kinderen kon krijgen. Ze sprak over een verhaal uit de bijbel waarin een oude vrouw naar de rechter gaat en over haar onrecht spreekt, maar dit onrecht werd in het verhaal niet gepreciseerd (NPO III p. 15). Gewezen op het feit dat ze in haar tweede persoonlijk onderhoud een ander thema en verhaal naar voren had geschoven waardoor ze zich had bekeerd, begon uw echtgenote nogmaals over vergeving. Slechts nadat ze gewezen werd op haar eerdere verklaringen omtrent de parabel van de vrouw die geen kinderen kon krijgen, verklaarde uw echtgenote dat ze zich niet meer goed kon herinneren wat er precies gezegd werd, maar dat dit verhaal inderdaad eveneens aan bod kwam die dag (NPO III p. 16). Dat uw echtgenote zich niet kan herinneren wat voor haar nu de aanzet was om de drastische beslissing te nemen zich te bekeren tot een andere godsdienst is weinig ernstig en haalt de geloofwaardigheid van haar bekering fundamenteel onderuit. Dat ze zich heeft laten dopen en hiervan een doopselattest neerlegde, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, immers een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging.

Wat betreft uw online-activiteiten dient vastgesteld te worden dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, er verwacht kan worden dat u uw religieus getinte bijdragen op uw Instagramaccount (dat overigens niet onder uw eigen naam staat (NPO I p. 5)) verwijderd. Over de website die u beheert (waarop u overigens niet vermeld staat als beheerder of eigenaar (NPO I p.6)) en waarop u delen van uw manuscript plaatst, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u geen tolk ter beschikking had om de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud te vertalen, waardoor u deze niet heeft kunnen herlezen en controleren, dient opgemerkt dat het indien nodig vertalen van de notities van het persoonlijk onderhoud valt onder de verantwoordelijkheid van de verzoeker.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw nationaliteit, identiteit, gezinssamenstelling en het overlijden van uw vader worden niet betwist. Uw Georgisch doopselboekje, het Belgisch doopcertificaat van u en uw vrouw, het attest van uw deelname aan de bijbelstudie en de foto van u in een Georgische kerk werden reeds besproken. De foto's van jullie doopsel en jullie deelname aan religieuze activiteiten wijzen louter op jullie aanwezigheid aldaar en laten niet toe enige conclusie te formuleren aangaande de ware beweegredenen van jullie aanwezigheid. Over het attest van het Brussels Christian Center en het attest van de Red Rock Church waarin jullie deelname aan hun activiteiten wordt bevestigd, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Dat pastoor H. (...) de toestemming heeft om doopsels uit te voeren, wat blijkt het attest van Mani Erfan Ministries, wordt niet in twijfel getrokken. Over uw eerste boek dient vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat u door dit boek, door uzelf omschreven als een informatief en educatief boek, problemen kende in Iran. U spreekt over positieve reacties (NPO I p. 13) en bent na de publicatie van dit boek in februari/maart 2018 nog tot augustus 2018 in Iran gebleven (NPO I p. 7), waardoor dit niet kan gezien worden als uw directe vluchtaanleiding. Er kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden. Wat betreft de USB-stick waarop het manuscript van uw tweede boek staat, dient aangestipt dat uit niets blijkt dat dit boek onder de aandacht is gekomen van de Iraanse autoriteiten. Hoewel u bepaalde stukken van uw manuscript vrij geeft op uw website en Instagrampagina, dient er, zoals hierboven reeds aangehaald, op gewezen dat uw website en Instagrampagina niet onder uw eigen naam zijn waaruit volgt dat deze door u vrijgegeven stukken op geen enkele manier naar u te herleiden zijn. Hier kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens afgewezen.”

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw nationaliteit, identiteit, gezinssamenstelling en het overlijden van uw schoonvader worden niet betwist. Het Georgisch doopselboekje van uw man, het Belgische doopcertificaat van u en uw man, het attest van de deelname van uw man aan de bijbelstudie, de foto van uw man in een Georgische kerk, het eerste boek van uw man en de USB stick met het manuscript van het tweede boek van uw man werden reeds hierboven besproken. De foto's van jullie doopsel en jullie deelname aan religieuze activiteiten wijzen louter op jullie aanwezigheid aldaar. Over het attest van het Brussels Christian Center en het attest van de Red Rock Church waarin jullie deelname aan hun activiteiten wordt bevestigd, kan eenzelfde conclusie getrokken

worden. Dat pastoor H. (...) de toestemming heeft om doopsels uit te voeren, wat blijkt het attest van Mani Erfan Ministries, wordt niet in twijfel getrokken.

Wat betreft uw opmerkingen over de tolk van het eerste persoonlijk onderhoud dient vastgesteld dat hiernaar gevraagd bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud u stelde dat er een aantal misverstanden waren, maar dat deze misverstanden meteen opgelost waren. U dacht niet dat er verder nog een probleem was (NPO II p. 2). Tijdens uw tweede en derde persoonlijke onderhoud werd u bijgestaan door een andere tolk dan tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (NPO I p. 1, NPO II p. 1, NPO III p. 1). Deze opmerkingen kunnen de gedane vaststellingen dan ook niet wijzigen.

Aldus wordt uw verzoek om internationale bescherming eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de:

“Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens doen zij gelden:

“In geval van terugkeer naar Iran vrezen verzoekers twee dingen:

- Enerzijds, vrezen verzoekers vervolging wegens verzoekers boeken en geschriften. Deze geschriften handelen over onderwerpen die in Iran niet vrijelijk besproken mogen worden - met name religie, de plaats van de profeet en van God. De ideeën die in deze geschriften worden gedeeld, druisen in tegen de waarden en de godsdienst die het Iraanse regime voorstaat.

- Anderzijds, vrezen verzoekers voor vervolging wegens hun bekering tot het christendom.

Deze vrezen zijn in verzoekers' relaas uiteraard met elkaar verbonden en verweven. Het was inderdaad in de loop van zijn onderzoeken en schrijven dat verzoeker zich vragen begon te stellen over de meerderheidsgodsdienst in Iran, namelijk Islam. Het was toen dat hij bij toeval een Bijbel kreeg tijdens een reis naar Turkije dat hij geïnteresseerd raakte in de wereld van het christendom. Het is dan door zijn onderzoek voor zijn boek voort te zetten, en door de confrontatie met de beschikbare gegevens (met name de Koran en de Bijbel) dat hij zijn redenering, zijn kritiek, zijn gedachten heeft ontwikkeld, totdat hij zich tot het christendom bekeerde.

Hoewel deze vrezen naast elkaar bestaan en elkaar aanvullen, zijn zij ook onafhankelijk van elkaar in termen van risico - iets wat verwerende partij niet ziet. Beide vormen immers - onafhankelijk van elkaar - een bron van gevaar voor verzoekers in geval van terugkeer naar Iran:

- De geschriften van verzoeker ondermijnen de waarden die door het Iraanse regime worden voorgestaan. Zelfs indien hij zich niet tot het christendom had bekeerd, riskeert verzoeker vervolging indien hij naar Iran terugkeert, enkel omdat hij boeken met een dergelijke inhoud heeft geschreven;

- Alleen al het feit dat men zich bekeert tot het christendom, ongeacht enig ander feit, wordt door de staat bestraft. Alleen al omdat zij christen zijn geworden, lopen verzoekers dus het risico te worden vervolgd indien zij naar Iran terugkeren.

In de bestreden beslissing valt echter op dat verwerende partij zich enkel lijkt te concentreren op de vrees van verzoekers met betrekking tot hun bekering tot het christendom. Er is geen rekening gehouden met de risico's die zijn verbonden aan de publicatie van ideeën zoals die welke door verzoeker worden gedeeld, los van de vraag of hij nu wel of niet gelovig is! Verwerende partij heeft dus verzuimd verzoekers uiteenzetting volledig en gedetailleerd te analyseren - en heeft aldus haar motiveringsplicht en haar verplichting tot zorgvuldigheid geschonden.

Verzoekers vrezen dus dat ze bij terugkeer in Iran zullen worden vervolgd wegens de opeenstapeling van bepaalde elementen.

Verzoekers wensen ook te benadrukken dat sommige van deze elementen niet door het Commissariaatgeneraal worden betwist:

- Het feit dat verzoekers regelmatig naar een Iraanse kerk in België gaan;
- Het feit dat verzoekers gedoopt zijn;
- Het feit dat verzoeker een voldoende grondige kennis van de godsdienst heeft (uitdrukkelijk onderstreept bij verwerende partij in de bestreden beslissing!);
- Het feit dat verzoekers in België asiel hebben gevraagd;
- Het feit dat verzoeker een Instagram-profiel hanteert waarop hij zijn geloof in het christendom en zijn schrijven tot anderen deelt;
- Het feit dat verzoeker een persoonlijke website onderhoudt, waarop hij zijn artikelen, zijn gedachten, enz. publiceert;
- Het feit dat verzoeker een eerste boek heeft geschreven, waarvan de inhoud kritisch is voor sommige van de in Iran voorgestane waarden, en dat kort voor zijn vertrek is gepubliceerd;
- Het feit dat verzoeker doorgaat met het schrijven van zijn tweede boek - dat in het licht van de Iraanse waarden mogelijk nog problematischer is dan het eerste;

Deze elementen alleen al volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat.

In Iran, beschouwen inderdaad de autoriteiten alles uit het Westen als een bedreiging.

Het feit dat men Iran is ontvlucht om naar België te komen, a fortiori om asiel aan te vragen, is al een indicatie voor verraad en vervolgens, een reden om verzoekers te vervolgen. Hun religieus engagement in België is bevestigd en bekend. En verzoeker blijft zeer controversiële artikelen schrijven en delen.

Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van hun bekering in twijfel trekt is irrelevant: ze zullen hiervoor worden vervolgd. En als dat niet zo is, zal zullen ze in ieder geval worden vervolgd en gearresteerd voor het schrijven van verzoeker van artikelen met zulke controversiële ideeën! Verzoekers worden beschouwd als christenen, bekeerd, en vijanden van de Iranese regime (art. 48/3 §5 Vw).

Het feit dat verwerende partij van mening is dat verzoekers geen probleem ondervonden in Iran voor zijn vertrek is ook irrelevant.

Volgens UNHCR(Guidelines) :

(...)

Verzoekers' profielen, het feit dat ze zich bekeerden, het feit dat verwerende partij de aanwezigheid van verzoekers in de kerk in België niet betwist, het feit dat ze gedoopt zijn, het feit dat ze asiel in België hebben aangevraagd, het feit dat verzoeker religieuze boodschappen op sociale netwerken plaats, het feit dat verzoeker al een controversiële boek heeft geschreven en blijft een tweede boek schrijven, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van zijn asielaanvraag vereisen en zijn vrees voor vervolging moeten staven.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en verzoekers het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst:

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekers' overtuigingen en activiteiten, ze vervolgd zullen worden.

Hoewel sommige elementen van hun verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekers - en het bewijsmateriaal - moeten worden geanalyseerd om hun behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen :

(...)

In casu, werd verzoekers' aanvraag niet op een zorgvuldige manier behandeld. Inderdaad, het dossier werd alleen "a charge" onderzocht en het CGVS verwijst in zijn beslissing naar een vermeende gebrek aan geloofwaardigheid die echter niet overtuigend is, gezien de beschikbare objectieve gegevens, en die hieronder aangevochten zal worden. De elementen die door het CGVS worden behouden enkel

betrekking hebben met secundaire feiten die de algemene geloofwaardigheid van verzoekers zouden ondermijnen maar nergens wordt er naar de redenen van verzoekers bekering verwezen, naar zijn kennis van de christelijke religie, naar de diepe overtuiging van hun bekering, die wel geloofwaardig zijn. Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekers asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in de oprechte bekering van verzoekers. Dit is niet de juiste aanpak.

Het CGVS had zich eerst moeten informeren naar de bekering van verzoekers, naar hun kennis en verwachtingen van de christelijke religie, naar hun godsdienstige overtuigingen, naar hun religieuze dagelijkse praktijken en hoe de religie zich in hun dagelijks leven uitdrukt om uiteindelijk te kunnen vaststellen of deze al dan niet overtuigd is door de bekering van verzoekers. Dit werd niet gedaan. Er werd nergens in de bestreden beslissing naar de diepgaande overtuigingen van verzoekers verwezen, in tegendeel, deze wordt weggeveegd door elementen die daarmee niets te maken hebben.

Indien het CGVS had gewezen op een gebrek aan kennis van de christelijke godsdienst, overbodige opmerkingen over de redenen voor de bekering van verzoekers, een flagrant gebrek aan belangstelling voor de christelijke godsdienst, dan had het kunnen concluderen dat het duidelijk niet overtuigd was van de bekering van verzoekers, maar de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangevoerd laten deze conclusie niet toe, aangezien zij vreemd zijn aan de vraag of verzoekers al dan niet christelijk zijn.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoeker, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekers hebben zich oprecht ingespannen om hun verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover e beschikken, hebben consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd en hebben hun verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoekers erkend dienen te worden als vluchtelingen."

Verzoekende partijen geven verder een uiteenzetting, aan de hand van algemene informatie, omtrent de situatie voor (bekeerde) christenen en (politieke en religieuze) tegenstanders in Iran en personen die er als dusdanig worden gepercipieerd. Zij benadrukken in dit kader dat dergelijke personen er worden onderdrukt en voeren aan:

"Het CGVS houdt bij zijn beoordeling geen rekening met de grootschalige repressie waarvan de tegenstanders in Iran (zoals verzoeker met zijn boeken) de slachtoffers zijn, terwijl de politieke context in Iran wereldwijd bekend is en wordt bekritiseerd om zijn methoden die in strijd zijn met de meest fundamentele mensenrechten.

Het staat buiten kijf dat tegenstanders van het regime in Iran worden vervolgd.

Het Comité tegen foltering heeft al talrijke schendingen van het absolute verbod op onmenselijke en vernederende behandeling van een politieke activist die tegen het regime in Iran strijdt en naar Zwitserland is gevlucht, vastgesteld.

(...)

Amnesty International stelt ook de talrijke schendingen van de meest fundamentele rechten door de verschillende Iraanse autoriteiten scherp aan de kaak:

(...)

Amnesty International roept de internationale gemeenschap op om de "sterke verslechtering van de mensenrechtensituatie in Iran te veroordelen":

(...)

De UNHCR stelt ook de gewelddadige repressie in Iran aan de kaak:

(...)

Amnesty International stelt ook de onderdrukking aan de kaak van ideeën die tegen het Iraanse regime ingaan:

(...)

In een ander artikel stelt Amnesty International dat:

(...)

Deze informatie getuigt van een klimaat van wijdverspreide repressie tegen elke vorm van ideeën of handelingen die indruisen tegen de waarden die door het huidige Iraanse regime worden gepropageerd.

(...)

Er kan niet worden betwist dat christenen, in Iran, vervolgd worden.

Rapport "Violations against Christians in Iran":

(...)

UK Home Office:

(...)

Amnesty:

(...)

Rapport van de "Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran":

(...)

Volgens de Canadian Immigration Board, is het ook zo voor personen die activiteiten doen die beschouwd zijn als christen:

(...)

Volgens OSAR maakt het de Iraanse autoriteiten niet uit of men eindelijk "echt" bekeerd is, want wat ze waarnemen is een verraad voor het Westen:

(...)

De asiëldossiers van Christenen, en zelfs van mensen die beweren christen te zijn, moeten dus met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld aangezien een objectieve risico bestaat tot vervolging bij geval van terugkeer.

Er is een doordringend antiwesters discours in Iran:

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om zich over deze kwestie uit te spreken:

(...)

In het document "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019":

(...)

Wat betreft tot het doorzoeken van huiskerken:

(...)

De COI focus "Iran - De situatie van bekeerlingen tot het christendom" 16/04/2019 merkt dat:

Men leest in dat verslag meerdere informatie die verwerende partij tegenspreken, en die, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zorgwekend zijn voor wat met verzoekende partij zal gebeuren.

Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten de oprechtheid van de bekering en handelingen zouden nagaan en dan beslissen of de persoon al dan niet problemen zal ondervinden in Iran. In tegendeel.

(...)

Uit geen enkele objectieve informatie blijkt dat betwistingen over de oprechtheid van de bekering en godsdienstige praktijk een invloed zou hebben op de problemen en vervolgingen in Iran. Dit is een loutere veronderstelling van verwerende partij, wat niet mag op zo'n fundamentele kwestie. rekening houdend met de risico's die verzoekende partij zou lopen.

De relevante kwestie is te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering.

Daaruit blijkt dat indien de Iraanse autoriteiten weten dat de betrokkene zich bekeerde en zich als christenen voorstelde of gedroeg, er een hoog risico op vervolgingen bestaat.

Dit spreekt de conclusie van verwerende partij tegen.

Wij zullen ook hieronder zien dat Iraanse autoriteiten zich informeren en de sociale netwerken nakijken om te weten welk Iraniërs zich is bekeerd in het buitenland."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran. Daarbij doen zij gelden:

"COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 11) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet- en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

Het legt uit ook dat :

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...)

Hoewel de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle internetgebruikers in Iran moeten controleren, zijn ze toch in staat om "viseren personen die een gevaar en een bedreiging zouden betekenen voor de legitimiteit van de staat". (COI Focus Iran, pg. 24)".

Verzoekende partijen voeren voorts een betoog inzake de behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten. In dit kader voeren zij aan:

"Er moet eerst benadrukt worden dat het CGVS geen enkel informatie heeft over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran :

(...)

Het COI is bijgevolg grotendeels gebaseerd op vrijwillige terugkeren, en er wordt ook niet vermeld indien de terugkeerders een asielaanvraag hadden ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden.

Dat verslag is bijgevolg weinig relevant om de beslissing van verwerende partij te staven.

Haar conclusies lijken echter te steunen op vermoedens, wat niet mag.

(...)

Uit het verslag blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden.

Het verslag verwijst, in voetnota nr 60, naar een verslag van DAFT << DFAT, 07/06/2018, p. 49, url >>. Daarmee probeert CEDOCA het risico licht te nuanceren. Maar er moet vastgesteld worden dat dit verslag niet beschikbaar, of zelfs niet bestaat (<https://www.dfat.gov.au/about-us/publications/Documents/countryinformation-report-iran.pdf>):

(...)

Dit is strijdig met het recht op tegenspraak, de rechten van de verdediging, daar noch verzoekende partij noch U Raad zijn in staat om deze informatie na te gaan en tegen te spreken.

Uit geen concrete en afdoende element zou blijken dat een terugkeerder met het profiel van verzoekende partij geen risico lopen na terugkeer, in tegendeel, alle beschikbare informatie duiden zeer problematische situatie aan.”

Verzoekende partijen gaan vervolgens *in concreto* in op de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissingen. Vooreerst merken zij daarbij op:

“Verzoekende partij wijst er om te beginnen op dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing lijkt te beperken tot het herhalen van passages uit verzoekers verhaal die zij niet "begrijpt", zonder werkelijk aan te tonen hoe deze elementen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Ze beperkt zich tot een partijdige lezing ervan door haar eigen "leesbril" - zonder werkelijk inconsistenties of tegenstrijdigheden aan te tonen en zonder de algemene geloofwaardigheid van verzoeker echt overtuigend in twijfel te trekken!”

Met betrekking tot hun bekering tot het christendom, herhalen verzoekende partijen de aangevoerde feiten, geven zij een overzicht van hetgeen in de bestreden beslissingen gesteld wordt en betwisten zij dat hun verklaringen over het ontvangen van de bijbels in Turkije met elkaar in strijd zijn. Zij stellen:

“Verzoekende partij kan deze verschillende argumenten - die niet alleen betrekking hebben op details en niet-beslissende elementen van verzoekers' algemene asielverhaal, maar ook onjuist zijn - niet volgen!!

Inderdaad :

1. Verzoeker heeft nooit gezegd dat hij de Bijbel heeft "gekocht"! Het is een vertaalfout die erin geslopen was, en die verzoeker direct gecorrigeerd heeft! Het is ongelooflijk dat verwerende partij zelfs de vrijheid neemt hierop te wijzen en dit als argument te gebruiken... (NPO I verzoeker, p. 15) :

(...)

2. Zonder na te denken, verklaarde verzoeker eerst dat ze elk een Bijbel hadden ontvangen – hetgeen juist is. Toen de vragen zich echter vermenigvuldigden, aarzelde verzoeker. Verzoeker wijst op de stress die een hoorzitting als die van het CGVS met zich meebrengt - waardoor mensen zelfs aan hun eigen naam gaan twijfelen.

(...)

Het is dan ook normaal dat hij bij zijn thuiskomst wilde nagaan wat hij gezegd had - en zijn basisgevoel kon bevestigen: zij hadden inderdaad twee Bijbels ontvangen, want de Bijbel die zij uit Iran hadden meegenomen was die van zijn vrouw - de zijne was per ongeluk in het land vergeten. Verzoeker was zelfs zo gewetensvol om dit aan het begin van zijn tweede hoorzitting duidelijk te maken – een proactieve aanpak die terecht wordt verwacht en door asielzoekers normaliter wordt gewaardeerd !

(voy. NPO II verzoeker, p. 2).

3. Verzoekster heeft nooit beweerd een "flyer" te hebben ontvangen. Dit is een grote vertaalfout. Er zij aan herinnerd dat het eerste persoonlijke onderhoud van verzoekster in het Engels en niet in het Nederlands plaatsvond. Het lijkt dan ook zeer waarschijnlijk dat het woord << flower >> door de tolk verkeerd is begrepen en is veranderd in << flyer >>. In elk geval bevestigen de aantekeningen van de advocaat die die dag aanwezig was, dat het woord << flower >> en niet << flyer >> was gebruikt (persoonlijke aantekeningen van de advocaat, NPO I verzoekster, p. 9) :

(...)

De volgende verklaringen van zowel verzoeker als verzoekster zijn consistent: er is altijd een verwijzing naar een bloem, specifiek een roos (NPO III verzoekster, p. 4 en 5).

4. Tijdens hun persoonlijke hoorzittingen gaven verzoekers de titel van de Bijbel in hun taal – die vervolgens door de tolk in het Nederlands en/of het Engels werd vertaald. Het is dus zeer waarschijnlijk dat, hoewel de gegeven titel dezelfde was, deze anders werd vertaald! Als bewijs dat de vertaling niet

eenduidig is: verzoekster noemde de naam "engi", die zij zelf vertaalde met "evangelie", terwijl de tolk verwees naar het woord "Bijbel" (NPO III verzoekster, p. 4). Een dergelijk element, dat afhangt van subjectieve vertalingen, kan geen overtuigend argument vormen om verzoekers' relaas in zijn geheel in twijfel te trekken...

Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker "twee" Bijbels heeft: een met alleen het Oude Testament en een met alleen het Nieuwe Testament (= dat ontvangen in Turkije). Om ze van elkaar te onderscheiden worden ze vaak aangeduid door verzoeker in zijn eigen hoofd als "het Nieuwe Testament" of "het Oude Testament". Aan verzoeker was niet gevraagd wat de precieze titel van deze Bijbel was: verzoeker verwees gewoon zelfs naar het "Nieuwe Testament" (NPO verzoeker I, p. 15).

Indien de Protection Officer hem had gevraagd de precieze titel te geven, zou verzoeker zijn antwoord hebben verduidelijkt - maar hij kreeg de kans niet. Verwerende partij neemt dus de vrijheid om de verklaringen van verzoeker tegen hem te gebruiken. Hoe dan ook kan een dergelijk detail geen voldoende overtuigend argument vormen om verzoekers' gehele relaas in twijfel te trekken !

In ieder geval, mag niet uit het oog worden verloren dat deze reis naar Turkije meer dan vijf jaar geleden plaatsvond - zodat niet alle details nog even vers in het geheugen van verzoekers liggen."

Waar gemotiveerd wordt dat verzoeker de bijbel niet zou hebben gelezen, betogen verzoekende partijen voorts:

"Verwerende partij rukt hier de woorden van verzoeker volledig uit zijn verband.

Toen verzoeker zei dat de Bijbel alleen spreekt over liefde en mededogen, had hij het over een heel specifiek onderwerp: dat van zijn bekering en de dag dat hij de Heilige Geest in zijn hart voelde (NPO II verzoeker, p. 16) (zie infra). Hij spreekt dus niet over de Bijbel op een "algemene" manier. Verwerende partij is zo vrij om een zin uit de verklaringen van verzoeker te lichten, te analyseren en te bekritisieren.

(...)

Ten tweede, wil verzoeker de nadruk leggen op de boodschap achter de kruisiging van Jezus: hoewel het een gewelddadige episode is, blijft de gedeelde boodschap er een van liefde en mededogen. Toen Hij gekruisigd werd, gaf Jezus nooit toe aan haat of boosaardigheid, maar vroeg in plaats daarvan zijn Vader, God, om deze mannen te vergeven en te beschermen, omdat zij niet wisten wat zij deden. Volgens verzoeker is het van fundamenteel belang verder te kijken dan de eerste betekenis en te proberen het symbool en het gedeelde beeld te begrijpen - dat altijd een beeld is van liefde, vergeving en mededogen van de kant van Jezus en God."

Met betrekking tot verzoekers bekering, verklaren verzoekende partijen verder:

"Nieuwsgierig van aard, dol op lezen, en juist bezig met onderzoek voor zijn boek, raakte verzoeker geïnteresseerd in deze in Turkije ontvangen Bijbel. Al lezende vond hij betekenis in wat hij daar las en zijn hart keerde zich geleidelijk naar het christendom - totdat hij zich op 25 december 2017 volledig "overtuigd" /bekeerd voelde. Hij informeerde zich naar mogelijkheden om zijn geloof uit te oefenen - wat moeilijk is in Iran - en vond een mogelijkheid om zich te laten dopen door een orthodoxe kerk in Georgie - wat hij deed in ordibehest 1397 (+- april/mei 2018).

a. De "bepalende factor"

In de bestreden beslissing, meent verwerende partij niet dat "een zin" verzoeker "plotseling" kan hebben doen besluiten om zich tot het christendom te bekeren. Ze merkt op :

(...)

Door dit te doen, staat verwerende partij zichzelf echter toe een soort "waardeoordeel" te vellen over de bekering van verzoeker - en reduceert zij deze tot een "plotselinge" gebeurtenis, wat het helemaal niet is. Verzoeker was al jaren in een geestelijk proces van distantiering en het in twijfel trekken van "religie" (NPO I verzoeker, p. 14) :

(...)

Deze neiging om naar betekenis te zoeken, om zelfkritisch te zijn, is altijd bij hem geweest. Toen hij in Turkije de Bijbel ontving, deze begon te lezen en zelfs te analyseren in het kader van zijn onderzoek voor het schrijven van zijn boek, raakte hij geleidelijk geïnteresseerd en overtuigd door wat hij las.

De gelijkenis uit de tekst van Matteus die hij op die dag van 25.12.2017 las en die zo'n indruk op hem maakte, was niet de eerste keer dat hij die las. Het toeval wil dat juist op die dag het lezen van deze gelijkenis de apotheose betekende van een geestelijke en godsdienstige reis die maanden en zelfs jaren tevoren was begonnen.

Het was alsof plotseling het laatste stukje van een puzzel, waaraan jaren eerder was begonnen, alles op zijn plaats had gelegd. Verzoeker legt dit uit en vergelijkt het met het gevoel dat de Heilige Geest plotseling over hem is gekomen:

(...)

De bekering van verzoeker kan derhalve niet worden herleid tot het "eenvoudig lezen" van een "enkele zin" die hem "plotseling" heeft doen besluiten zich te bekeren. Zijn bekering maakte deel uit van een veel

langer en complexer proces en reis - een die op die ene dag werd voltooid, en die ene lezing "concretiseerde" het op de een of andere manier.

De poging van verwerende partij om de bekering van verzoeker op deze wijze in diskrediet te brengen, kan niet overtuigen."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op hun doop in Georgië. Dienaangaande doen zij gelden:

"Door op te merken dat verzoeker zich deze namen "moet" herinneren omdat deze doop een zeer belangrijke gebeurtenis in zijn leven als christen "moet" zijn geweest, stond verwerende partij zichzelf toe een "waardeoordeel" te vellen. Als deze gebeurtenis inderdaad belangrijk was voor verzoeker, was dat belangrijk voor symbolische en spirituele redenen - omdat het belangrijk voor verzoeker en zijn geloof was om gedoopt te worden. Dit betekent echter niet dat hij zich de details van deze episode moet herinneren, die voor hem in de eerste plaats een geestelijke ervaring was!

De conclusie dat verzoeker zich dergelijke dingen moet herinneren "als ingenieur" is ook een zeer gebrekkig argument dat verzoeker niet kan volgen... Een hoog opleidingsniveau is geen garantie voor een onfeilbaar geheugen!

Toen hij over deze doop werd ondervraagd, was het al meer dan twee jaar geleden dat dit plaatsvond.

Verzoeker gaf ook een zeer overtuigende reden waarom hij zich de exacte namen niet kon herinneren: de taalbarrière. Georgisch heeft zijn eigen alfabet en een zeer bijzondere uitspraak (NPO II verzoeker, p. 7 ; NPO III verzoekster, p. 7.

Hoe dan ook, deze overwegingen alleen kunnen niet volstaan om de hele doop als vals te beschouwen - te meer daar hij door bewijzen wordt gestaafd (doopboekje en foto's).

In dit verband wekt het verbazing te oordelen dat verzoekers doopboekje en zijn foto's "zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen". Verwerende partij merkt op dat "documenten slechts bewijskracht hebben indien zij worden gestaafd door geloofwaardige verklaringen". Het is echter het "geheel" dat het mogelijk maakt de geloofwaardigheid van verzoekers vast te stellen! Afgezien van het feit dat verzoeker bepaalde namen niet heeft kunnen noemen, mist geen van zijn verklaringen betreffende deze doop geloofwaardigheid. Samen dragen deze verklaringen en foto's bij tot een geloofwaardige gebeurtenis die getuigt van een echt gevoel van ervaring."

Inzake de bekering van verzoekster, voeren verzoekende partijen verder aan:

"De verklaringen van verzoekster over de datum van haar bekering zijn evenwel niet tegenstrijdig. De tijdsperiode is inderdaad dezelfde: het was de winter van 2018-2019. Het feit dat verzoeker zich vergist heeft in de exacte maand - bovendien in de westerse kalender die hij niet kent - kan niet volstaan om de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis te ondermijnen. In elk geval gaat het om een zeer persoonlijke gebeurtenis, zoals verzoeker zelf opmerkt - hetgeen verklaart waarom hij niet alle details over deze gebeurtenis kan verklaren in plaats van zijn echtgenote:

(...)

Verzoekster zelf was niet tegenstrijdig in haar verklaringen over haar bekering. De twee verhalen waarnaar zij verwees (de dame die geen kinderen kan krijgen en de dame in de rechtbank) zijn in feite hetzelfde verhaal - verzoekster was gewoon in de war door alle vragen en de druk die met de hoorzitting gepaard gaan.

Net als bij verzoeker (zie supra) kan haar bekering echter niet worden teruggebracht tot een "enkele gebeurtenis"/"enkel verhaal": het is een totaal van dingen, het resultaat van een proces in de loop van de tijd! Verzoekster verklaarde zelf dat het was alsof het hele proces dat eerder was begonnen (de bijbellezingen van haar man, de groeiende belangstelling,...) plotseling zin had gekregen en alles op zijn plaats was gevallen (NPO II verzoekster, p. 3):

(...)

Haar bekering kan dus niet als niet geloofwaardig worden beschouwd, alleen omdat zij zich niet kon "herinneren wat haar tot het drastische besluit heeft gebracht zich te bekeren"! Zij is zich terdege bewust van de lange weg die haar bekering heeft afgelegd - die eenvoudig "culmineerde" in het horen van een gelijkenis die haar bijzonder raakte op een moment in haar leven dat zij zich kwetsbaar voelde (depressie, verlies van een kind)."

Verzoekende partijen gaan voorts in op hun religieuze activiteiten in België. Zij stellen:

"Verzoekers hebben hierboven bewezen dat hun bekering geloofwaardig was en er moet bijgevolg worden vastgesteld dat hun activiteiten in Europa een normaal gevolg daarvan is.

Verzoekers veeleer eenvoudig in België de activiteiten die getuigen van hun geloof - uit echte overtuiging en belangstelling en niet uit opportunisme. Ze gaan zeer regelmatig naar de kerk in België et werden gedoopt hier!

Verzoeker wil zelfs priester worden en volgt alle mogelijke cursussen om dit doel te bereiken. Een dergelijke verbintenis kan niet fatsoenlijk worden beschouwd als gesimuleerd en opportunistisch....!

Bewijzen van hun religieuze activiteiten zijn er in overvloed - zoals blijkt uit de documenten die verzoekers aan verwerende partij hebben overgelegd. Deze documenten kunnen niet zomaar terzijde worden geschoven, zoals verwerende partij doet in de bestreden beslissing. Zij zijn het bewijs van de bekering van verzoekers – en verdienen een gedetailleerde analyse.

Door de vrijheid te nemen op te merken dat verzoekers zich hebben kunnen laten dopen hoewel zij niet echt gelovig waren, formuleert verwerende partij ook argumenten die beledigend konden overkomen voor de betrokken priesters. Kerken dopen inderdaad niet « zomaar » « iedereen ». Het doopsel veronderstelt een lange reis, analyse en een positieve evaluatie dat de persoon "een echte christen is".

Aangezien verwerende partij verzoekers slechts enkele malen heeft ontmoet, valt moeilijk in te zien hoe verwerende partij haar oordeel over het geloof van verzoekers in de plaats kan stellen van dat van de kerk. Het geloof van verzoekers wordt niet getwijfeld. Uit haar ontmoetingen met verzoeker merkt verwerende partij zelf op dat verzoeker een goede godsdienstkennis heeft!

Uw Raad heeft het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

(...)

Dezelfde redenering geldt in casu.

Bovendien, moet het ook worden opgemerkt dat men niet verwachten kan dat verzoekers hun overtuigingen geheim houden in geval van terugkeer in Iran!

Verzoekers religieuze overtuigingen zijn zo belangrijk voor hen dat ze niet gevraagd kunnen worden om er afstand van te doen - en a fortiori om zijn boodschappen op sociale netwerken en internet te verwijderen.

Ze maken deel uit en zijn de zichtbare resultaat van een lange introspectieproces die hun leven in gevaar heeft gebracht.

Van verzoekende partij kan men niet worden verlangd dat zij discreet is over haar mening om vervolging te voorkomen.

Het Verdrag van Geneve, waarnaar artikel 48/3 Vw verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "discretie" niet toe :

(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het verbod op een "beoordelingsverplichting" in herinnering gebracht, met name in het kader van de interpretatie van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van die bescherming, die artikel 48/3 Vw beoogt om te zetten.

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om de toepassing van een geheimhoudingsverplichting te weerleggen

(...)

In geval van terugkeer zal de verzoekende partij haar overtuigingen niet kunnen verbergen.

Dit is op dit moment een integraal onderdeel van haar identiteit en men kan niet verwachten dat ze discreet zou blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden.”

Verzoekende partijen ontkennen, inzake de ontdekking van verzoekers notitieboekje, verder dat hun verklaringen tegenstrijdig waren. Zij betogen:

“Deze beweringen zijn echter niet tegenstrijdig - de fout is gewoon te wijten aan de omrekening tussen de Perzische en de Westerse kalender. Toen verzoekster het had over "2-3 maanden", verwees zij naar de maanden van de Iraanse kalender: zij bedoelde dat de 2 gebeurtenissen zich over 2-3 maanden hebben afgespeeld.

Inderdaad: de maand Ordibehest begint namelijk op 21 april, de maand Khordad op 22 mei en de maand Tir op 22 juni. In het midden van de maand Ordibehest (begin mei) werd hij gedoopt en in het begin van de maand Tir werd het notitieboekje ontdekt (begin juni). Het was dus 2-3 maanden (Ordibehest + Khordad + Tir) na zijn doop dat het notitieboekje werd ontdekt. De verklaringen van verzoekster zijn met elkaar in overeenstemming!”

Dat zij het notitieboekje lieten rondslingeren, verklaren verzoekende partijen als volgt:

“Tijdens hun persoonlijke onderhoud, benadrukte verzoekers echter dat onaangekondigde bezoeken in de Iraanse cultuur helemaal niet gebruikelijk zijn! Verzoekers waren altijd zeer voorzichtig met het opbergen/beveiligen van controversiële documenten of voorwerpen wanneer zij bezoekers ontvingen (NPO III verzoekster, p. 6; NPO II verzoeker II, p. 5). Men kan het hen niet kwalijk nemen dat zij, zoals in elk huis, persoonlijke bezittingen hebben achtergelaten toen zij geen bezoekers verwachtten!

(...)

Het argument van verwerende partij dat dit gevaarlijk is aangezien leden van hun familie (de vader en de broer van verzoekster) voor de autoriteiten werken is niet overtuigend, ! Er zij op gewezen dat de vader van verzoekster in elk geval al enige tijd met pensioen is, terwijl haar broer in Teheran woont, op meer dan 950 km van Mashad, zodat een onaangekondigd bezoek van hem onwaarschijnlijk was!"

Ook over hetgeen na de ontdekking van het notitieboekje geschiedde, kunnen verzoekende partijen de argumentatie van verweerder niet volgen. Zij doen gelden:

"In het licht van het bewijsmateriaal en de omstandigheden is hun gedrag volkomen begrijpelijk.

Indien verzoeker de dag na het incident is gaan werken, was dat vooral omdat zijn echtgenote hem daartoe had aangezet. Zij hoopte met haar vader en zijn familie te kunnen praten om te voorkomen dat de situatie zou escaleren (NPO verzoeker II, p. 12) :

(...)

Op dat moment was er bovendien geen reden tot ongerustheid: er was nog geen aangifte gedaan, en hoewel verzoekers wisten dat het lezen van het schriftje verzoekster vader niet zou behagen, wisten zij nog niet wat diens reactie zou zijn!

Dit betekent echter niet dat verzoeker niet op zijn hoede was: hij kende het gevaar en had zijn << oplossingen" gezocht door contact op te nemen met zijn vriend H. (...) en een vluchtmogelijkheid te creëren voor het geval het uit de hand zou lopen (NPO I verzoekster, p. 13) !

(...)

Dat verzoekers hoopten de gemoederen te bedaren door met verzoekers vader en familie te praten, is niet zo verwonderlijk als verwerende partij het wil doen geloven... Hoewel het waar is dat verzoekster vader een zeer autoritaire en fanatieke man is, is de familie een belangrijke factor voor hem.

Hoewel verzoekster wist dat haar vader zeer boos zou zijn en zou willen dat verzoeker op de een of andere manier zou worden "gestraft", hoopte zij te voorkomen dat hij hen zou aangeven en een andere oplossing zou vinden.... Haar aanpak lijkt niet geheel onzinnig, aangezien haar broer M. (...), die ook zeer boos was over de situatie, bereid was een "alternatieve oplossing" te vinden en te voorkomen dat de zaken zouden escaleren!

(...)

Een van de hoopten van verzoekster bij het overtuigen van haar vader was dat hij, door uit te leggen dat verzoeker zich tot het christendom had bekeerd, enigszins zou kunnen worden gerustgesteld – aangezien atheïst zijn "erger" is dan geloven in "geen god".

(...)

Helaas was dit niet voldoende, en de vader van verzoekster wachtte zelfs niet op de aankomst van M. (...) in Mashad (gepland voor zaterdag) om contact op te nemen met de Iraanse autoriteiten ..."

Verzoekende partijen vestigen vervolgens de nadruk op de publicaties van verzoeker. Zij voeren aan:

"Verzoeker is een geleerde, ontwikkelde en nieuwsgierige persoon. Hij schreef een eerste boek dat werd gepubliceerd enkele maanden voordat hij het land ontvluchtte; en hij was en is momenteel bezig met het schrijven van een tweede boek (waarvan het eerste deel zojuist is gepubliceerd op Google Books, stuk 14). Daarnaast heeft verzoeker een website waarop hij verschillende artikelen publiceert, en een Instagram account waarop hij niet aarzelt zijn geloof en zijn "anti-islamistische activiteiten" te delen, zoals hij zelf opmerkt (NPO verzoeker I, p. 5) :

(...)

Zoals hierboven uiteengezet, analyseert verwerende partij niet volledig de risico's die aan verzoekers publicaties zijn verbonden. Het propageren van ideeën die lijnrecht ingaan tegen die welke door het Iraanse regime worden gepropageerd, is zeer gevaarlijk - zoals blijkt uit de hierboven genoemde internationale rapporten.

(...)

In de bestreden beslissing, merkt verwerende partij op

(...)

Deze argumenten kunnen niet volstaan om te overtuigen dat er in dit opzicht geen risico bestaat voor verzoekers!

Hoewel verzoeker geen problemen heeft ondervonden in Iran vanwege zijn eerste boek, moet echter niet worden vergeten dat het slechts enkele maanden voor het vertrek van verzoekers uit het land werd gepubliceerd! Het was inderdaad in februari 2018 dat er 1.000 exemplaren werden vrijgegeven; toch verliet verzoeker het land op 20 augustus 2018 en was hij reeds 40 dagen daarvoor, d.w.z. in juli 2018, ondergedoken!

Verzoeker heeft zijn boek "ondergronds" laten publiceren, zodat het waarschijnlijk wellicht de oren van de autoriteiten nog niet heeft bereikt. Verzoeker is er echter van overtuigd dat, indien het dat wel had gedaan, zij in de problemen zou zijn gekomen, of op zijn minst de belangstelling en het onderzoek van de autoriteiten zou hebben gewekt. Hoewel het boek inderdaad veel minder controversieel is dan het tweede

dat verzoeker nu aan het schrijven is, stelt het nog steeds een aantal van de door het regime gepropageerde waarheden en waarden ter discussie. Het bewijs is dat de enige uitgever die ermee heeft ingestemd zijn boek in zijn geheel te publiceren, dit alleen anoniem heeft willen doen, gezien de soms wat problematische inhoud ervan.

Hoewel dit boek op zich wellicht niet voldoende was om verzoeker in Iran echte problemen te bezorgen, mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker in elk geval niet zou zijn opgehouden met schrijven en publiceren indien hij in Iran was gebleven. En hij kon niet gevraagd worden om dit te doen! Verzoeker zou zijn tweede boek verder hebben geschreven en ook hebben gepoogd het te publiceren. Dit tweede boek is zeer problematisch, omdat verzoeker daarin openlijk de Profeet en God bekritiseert! Dit boek, waarvan het eerste deel zojuist is gepubliceerd op Google Books (stuk 14), zou een meer gedetailleerde analyse door verwerende partij partij hebben verdiend!

In het licht van deze elementen en van de aanklacht die de familie van verzoekster tegen verzoeker heeft ingediend bij de Iraanse autoriteiten, lijdt het geen twijfel dat verzoeker een profiel heeft dat de autoriteiten goed kennen! Het enkele feit dat verzoeker's naam niet rechtstreeks op zijn Instagram-account en website staat, kan niet volstaan om te overtuigen dat de autoriteiten hiervan niet op de hoogte zijn - aangezien dit, zoals verwerende partij zelf zegt, gevaarlijk is voor personen die reeds een risicovol profiel vertonen dat door de Iraanse autoriteiten wordt gecontroleerd!

Er bestaat geen twijfel over dat de profiel van verzoeker door de Iraanse autoriteiten in het oog wordt gehouden wegens zijn publicaties en de aangiften die verzoeksters familie tegen hem bij de autoriteiten heeft gedaan; en er bestaat derhalve geen twijfel over dat hij ernstig zou worden vervolgd indien hij naar zijn land zou terugkeren!"

Verzoekende partijen concluderen:

"Verzoekers stellen vast dat verwerende partij zich gefocust heeft op details en secundaire elementen van hun relaas en daarin tegenstrijdigheden heeft gezocht.

Het is de geloofwaardigheid van verzoekers in zijn geheel dat moet worden geanalyseerd en een redelijke en oplettende lezing van verzoekers' verklaringen leidt tot een vaststelling dat hun bekeringen en hun evolutie in dit verband geloofwaardig zijn, los van de zogezegde "gebrek aan geloofwaardigheid" en "tegenstrijdigheden" aangestipt door verwerende partij die hierboven werden aangevochten.

Men kan niet betwisten dat :

- Er in Iran een algemene "anti-Westen" politiek is en alles wat van het Westen komt als een bedreiging wordt behandeld;
- Christenen worden in Iran vervolgd;
- Verzoekers Iran hebben gevluht om naar Europa te vertrekken;
- Verzoekers in België asiel hebben gevraagd;
- Verzoeker openlijk christelijke boodschappen deelt;
- Verzoeker controversiële (in de oog van de Iraanse regime) artikelen/boeken schrijft en publiceert;
- Verzoekers delen mee aan religieuze activiteiten in België;

Deze elementen, niet betwist, zijn al genoeg om een gegronde vrees tot vervolging in het hoofde van verzoekers vast te stellen. Het feit dat men Iran is ontvlucht om naar België te komen, o fortiori om asiel aan te vragen, kan al een indicatie zijn voor verraad en vervolgens, een reden om verzoekers te vervolgen. Zijn religieus engagement in België is bevestigd en bekend (openbaar op Internet); hoe oprecht hij uiteindelijk ook is heeft geen belang : hij zal hiervoor worden vervolgd. Bovendien, zijn geschriften - die betwisten de waarden van de Iraanse samenleving - zijn bekend en blijven gepubliceerd worden.

Deze elementen en het risico tot vervolging worden duidelijk versterkt door de bovengenoemde ontwikkelingen, waarbij wordt aangetoond dat verzoekers zich tot het christendom hebben bekeerd, dat verzoekers in Iran gezocht worden en dat ze duidelijk tegen het regime aan de macht waren.

De artikelen 48/6 en 48/7 zijn dus van toepassing.

Zelfs zouden de eerdere vervolgingsfeiten, en zijn relaas, in twijfel worden gebracht, dan zou in ieder geval moeten vastgesteld worden dat verzoekers vrezen voor vervolgingen omwille van het feit dat "kenmerken hen door de actor van de vervolging worden toegeschreven" (art. 48/3 § 5 Vw).

Verzoekers moeten als vluchtelingen erkend worden."

In ondergeschikte orde stellen verzoekende partijen dat minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

"Verzoekende partij vreest dat de Iraanse autoriteiten hem zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse autoriteiten te verkrijgen.

In dat opzicht moet verzoekende partij op zijn minst van de subsidiaire beschermingsstatus genieten."

In uiterst ondergeschikte orde, geven verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden.

“Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd van haar ingeroepen vrezen, in het bijzonder wat betreft:

- *De situatie van beschouwde of beweerde christenen in Iran en het risico voor hen om vervolgd te worden;*
- *De situatie van tegenstanders in Iran (en in het bijzonder, degenen die controversiële artikelen schrijven en publiceren) en de vervolgingen waarvan zij de slachtoffers zijn ;*
- *De situatie van terugkeerders in Iran*
- *De de problematische en riskante inhoud van verzoekers tweede boek.*

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de zaak door het CGVS grondig geanalyseerd kan worden.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

“Haar het statuut van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen;

In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen”.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Rapport "Violations against Christians in Iran", January 2020;

4. UK Home Office report dd.

5. Amnesty Report;

6. Special Reporter UNHCR;

7. Canadian Immigration Board report;

8. OSAR report, dd. 7.06.2018;

9. Artikel LeTemps;

10. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019";

11. COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media - november 2019";

12. Publicaties op Instagram;

13. Website van verzoeker (<https://sites.google.com/view/christianagainstislam?fbclid=IwAR2Ert4QwAZZroidEZf9kQKvlhWmrQU5Q60rA-ffMof2pqzy2ZZ5qL7i5k>).

14. Publicatie van de eerste deel van verzoekers tweede boek op Google Books op 30.03.2021;

15. CAT (46e sess), decision du 23 mai 2011, CAT/C/46/D/357/2008 ;

16. Amnesty International, « Iran. Des detenu-e-s fouettes et soumis a des violences sexuelles et a des decharges electriques dans le cadre d'une epouvantable repression a la suite de manifestations » – dd 02.09.2020

17. Artikel Amnesty International - dd. 06.11.2019 ;

18. Artikel, "Atena Daemi, emprisonnee pour ses idees" - dd. 18.10.2018 ;

19. Artikel HWR, "Iran : Repression sanglante contre les dissidents" - dd. 14.01.2020 ;

20. Artikel "Iran : une repression etatique assumee" - dd. 13.11.2019”.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekende partijen leggen op 30 september 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer.

Het betreft een bewijs van de publicatie van het tweede en het derde deel van verzoekers tweede boek (waarbij het bewijs van de publicatie van het eerste deel reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd). Het boek is te koop via Google Books, Google Play Store en Ebay, waaruit blijkt dat het internationale publiciteit krijgt. Verzoeker wijst op de inhoud van het boek, die ingaat tegen de gevestigde en door het Iraanse regime gepropageerde waarden. Uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt dat zulks gevaarlijk is.

Daarnaast gaat het om een kaart waarin de vader van verzoekster wordt erkend als ‘overlevende van de oorlog’. Hieruit blijkt dat hij dicht bij de autoriteiten staat, wat het gevaar voor verzoekende partijen vergroot.

Voorts leggen verzoekende partijen het laatste rapport neer van *Amnesty International* waarin sprake is van ernstige foltering in de gevangenis van Evin. Zij riskeren hieraan ook te worden onderworpen omwille van de controversiële geschriften van verzoeker en omwille van hun bekering tot het christendom.

Tevens leggen verzoekende partijen documenten neer ter staving van hun beroepsactiviteiten in Iran. Hiermee willen zij aantonen dat zij hun land van herkomst niet met een economisch oogmerk verlieten.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift laten uitschijnen dat verweerder partijdig was, hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld en enkel naar elementen die in hun nadeel spelen zou hebben gezocht, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten om deze – nochtans ernstige – aantijging te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen niet op dienstige wijze aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom en omdat verzoeker in zijn boeken en geschriften een aantal ideeën over religie zou hebben neergeschreven die indruisen tegen de waarden en godsdienst zoals deze worden gebezigd door de Iraanse autoriteiten.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren te worden gevisieerd omwille van het neerschrijven door verzoeker van geschriften die ingaan tegen de gangbare, traditionele versie van de islam in Iran, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van en, in het geval van verzoeker, zelfs kritiek te uiten op de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering, van de nieuwe geloofsovertuiging en van het opstellen van deze geschriften inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op de aangevoerde bekering, activiteiten en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer daar zij afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging en het schriftelijk verkondigen van meningen die ingaan tegen de versie van de islam die door de autoriteiten wordt aangehangen, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar zijn en ingrijpende en verstrekkende gevolgen met zich kunnen brengen.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoekende partijen, het ogenblik waarop verzoeker zou hebben besloten om zich in te laten met het neerschrijven van meningen die ingaan tegen de over het algemeen geldende islam in Iran, de aangevoerde feiten en het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten reeds de nodige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hen mag worden verwacht dat zij over hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor hun bekering en hun activiteiten en die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekende partijen aangehaalde bekering, activiteiten van verzoeker en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zij deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoekende partijen de veelheid aan vaststellingen die in het licht van het voorgaande worden gedaan in de bestreden beslissingen in het verzoekschrift meermaals en eenvoudigweg trachten te minimaliseren en poneren dat deze betrekking zouden hebben op "*secundaire elementen*", "*details*" en "*niet-beslissende*" gegevens, dient voorts te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de hierin opgenomen motieven weldegelijk en stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoekende partijen aangevoerde relaas en de door verzoekende partijen aangevoerde vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verzoekende partijen kunnen verder bezwaarlijk volstaan met hun verwijzing naar "*de stress die een hoorzitting als die van het CGVS*" met zich brengt om afbreuk te doen aan de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen tonen in dit kader immers vooreerst op generlei wijze aan en brengen geen stukken bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij ten tijde van hun respectieve persoonlijke onderhouden bij het CGVS en ten gevolge van hun psychische gesteldheid onderhevig zouden zijn geweest aan dermate ernstige stress of zenuwachtigheid dat van hen niet mocht worden verwacht dat zij deze persoonlijke onderhouden op een gedegen wijze zouden volbrengen. Bovendien formuleerden noch verzoekende partijen, noch de advocaten die hen bijstonden tijdens hun persoonlijke onderhouden, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze persoonlijke onderhouden. Evenmin maakte één van hen er melding van dat verzoekende partijen dermate gestresseerd of zenuwachtig waren dat dit hen ertoe zou verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit de notities van hun respectieve persoonlijke onderhouden dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoekende partijen worden afgeleid. Dient verder te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Te dezen kan worden herhaald dat de bestreden motieven betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoekende partijen aangevoerde relaas, alsmede dat de door verzoekende partijen aangehaalde

bekering, activiteiten van verzoeker en gebeurtenissen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten. De door verzoekende partijen aangehaalde stress vormt bijgevolg geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Mede gelet op en in het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen omtrent de voorgehouden bekering van verzoekende partijen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo dient er gewezen op uw incoherente verklaringen over hoe u een bijbel in uw bezit hebt gekregen. Hiernaar gevraagd in uw eerste persoonlijk onderhoud antwoordde u aanvankelijk dat u deze bijbel gekocht had in Istanbul (NPO I p. 14-15). Dit herhaalde u nogmaals, om uzelf vervolgens te corrigeren en te verklaren dat u deze bijbel kreeg van een predikend koppel, zowel u als uw vrouw kregen een exemplaar (NPO I p. 15). Gevraagd of jullie beiden een bijbel ontvingen, repliceerde u dat u het niet zeker wist, maar u dacht dat jullie maar één exemplaar kregen omdat jullie een koppel waren (NPO I p. 15). Aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud vertelde u dat u er achter was gekomen dat u uw eigen bijbel thuis in Iran had laten liggen en dat de bijbel die u hier in België heeft het exemplaar van uw vrouw is, waardoor u zeker wist dat het om twee bijbels ging (NPO II p. 2). Dat u slechts na hierover bevraagd te zijn ging kijken welke bijbel u hier in België in uw bezit heeft en om dan pas tot het besef te komen dat uw eigen bijbel in Iran is blijven liggen is weinig geloofwaardig. Bovendien blijken de verklaringen van uw vrouw hieromtrent tegenstrijdig met de uwe. Immers uw vrouw stelde dat jullie beiden in Teheran reeds beseften dat jullie enkel de bijbel van uw vrouw bijhadden en dat uw eigen bijbel in uw woning was blijven liggen (NPO III S. (...) p. 13).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de voormelde passage in de notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, blijkt dat hij initieel weldegelijk herhaald en duidelijk aangaf dat hij de bijbel in Istanbul had gekocht. Nadien paste hij deze verklaring aan en gaf hij aan dat hij dit wenste te corrigeren en dat hij deze bijbel had gekregen. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat het beweerde vertaalprobleem niet kan worden aangenomen.

Verder blijkt uit de voormelde verklaringen genoegzaam dat verzoeker niet op consistente en coherente wijze kon aangeven of hijzelf en verzoekster al dan niet allebei een bijbel ontvingen en dat de verklaringen die hij in dit kader bij wijze van uitleg aflegde in strijd waren met de gezegden van verzoekster. Dat dit aan de stress te wijten zou zijn, kan omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen hoegenaamd niet overtuigen.

Dat verzoekende partijen dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden over de wijze waarop zij voor het eerst een bijbel verkregen en over het aantal exemplaren dat zij bekwamen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde bekering en activiteiten. Het zou immers doorheen het lezen van deze bijbel zijn geweest dat verzoekende partijen tot het besef zouden zijn gekomen dat zij zich wilden bekeren en laten dopen. Bovendien zou de bijbel verzoeker hebben beïnvloed in de ontwikkeling van diens redenering, gedachten en ideeën over de islam.

Nog los van de eventuele verwarring omtrent het woord ‘bloem’ (*flower*) en ‘folder’ (*flyer*), blijkt daarenboven dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden over het opschrift van de bijbel die zij zouden hebben ontvangen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Over het opschrift van de bijbel die jullie ontvingen zijn jullie verklaringen evenmin coherent. Waar u verklaarde tijdens u eerste persoonlijke onderhoud dat ‘het nieuwe testament’ op de kaft stond geschreven (NPO I p. 15), hield uw vrouw het tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op ‘de bijbel’ (NPO III S. (...) p. 4).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt vooreerst dat hij, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, weldegelijk en in duidelijke bewoordingen aangaf dat op de kaft van de bijbel die zij in Turkije ontvingen ‘het nieuwe testament’ geschreven stond.

De bewering van verzoekende partijen dat het “*zeer waarschijnlijk*” zou zijn dat zij weldegelijk dezelfde titel gaven doch dat deze anders werd vertaald, wordt door verzoekende partijen verder op generlei wijze gestaafd, uitgewerkt of onderbouwd en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hun voormelde verklaringen waren duidelijk, niet mis te verstaan en met elkaar in strijd.

Dat zij deze bijbel reeds een aantal jaren geleden bekwamen, kan verder geheel geen verklaring bieden voor deze frappante tegenstrijdigheid. Vooreerst kan in dit kader dienstig worden verwezen naar de reeds hoger uiteengezette redenen. Bovendien blijkt uit de reeds hoger aangehaalde verklaringen van verzoekende partijen dat zij tot op heden (nog minstens één exemplaar van) deze bijbel in hun bezit zouden hebben.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen met recht geconcludeerd:

“Er kan aldus geenszins geloof gehecht worden aan uw bewering een bijbel ontvangen te hebben. Aldus kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u doorheen het lezen van deze bijbel tot het besef bent gekomen dat u zich wilde bekeren waarop u zich liet dopen.”

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Dat u de bijbel niet gelezen heeft, blijkt ook uit het feit dat u – die zich verdiepte in het heilige boek (NPO II p. 4) – aanhaalde dat het heilige boek enkel spreekt over compassie, liefde en zorg en er nergens gesproken wordt over geweld of elkaar pijn doen (NPO I p. 16). Nochtans wordt de dood van Jezus gewelddadig omschreven en vraagt het volk zelf om zijn kruisiging, volgens het evangelie van Mattheus, dat u zelf ook graag las (NPO I p. 15 en NPO II p. 5).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf citeren in het voorliggende verzoekschrift, blijkt dat verzoeker spontaan, eenduidig en ongenueanceerd aangaf dat de bijbel een boek was *“dat enkel spreekt van compassie en liefde en zorg dragen voor elkaar en voor de wereld waarin we leven”*. Tevens voegde hij toe dat in dit boek *“nergens gesproken wordt over geweld, of elkaar pijn doen”*. Dit kan, onder meer gelet op het gewelddadige verhaal van Jezus' kruisiging, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het is overigens een feit van algemene bekendheid dat dit verhaal verre van het enige gewelddadige feit is dat in de bijbel is opgenomen. Integendeel staat de bijbel bol van geweld. Zo is hierin ook sprake van broedermoord, de zondvloed, de zeven plagen, geweld tegen vrouwen, geweld tegen kinderen, geweld tussen volkeren, religieus geweld en goddelijk geweld.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering in Iran blijkt ook uit uw verklaringen over hoe u ertoe kwam om zich als christen te beschouwen. Op 25 december 2017 las u, tijdens uw onderzoek naar aanleiding van uw boek over de Safavian dynastie en de islam, het evangelie van Mattheus en bij het lezen van 1 specifieke zin (Heb uw naasten lief en behandel anderen zoals u zelf behandeld wil worden.) raakte u danig onder de indruk dat u het christendom plotsklaps als de ware religie ging beschouwen (NPO I p. 15-16). Dat u die naar aanleiding van uw boek jarenlang onderzoek heeft gevoerd, waarbij de Koran uw belangrijkste bron was en waarbij u enkel bronnen raadpleegde die waren goedgekeurd door de Islamitische Republiek, en u die steeds op zoek was naar de waarheid en steeds probeerde om enkel naar de feiten te kijken (NPO I p. 14), bij het lezen van 1 zin plotsklaps besluit om het christendom als de ware religie te beschouwen, mag op zijn minst verbazen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zijn bekering een geleidelijk en lang proces was, staat er niet aan in de weg dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij zou kunnen aangeven wanneer en waarom het voor hem uiteindelijk duidelijk was dat hij niet meer in de islam kon geloven en zich wilde bekeren tot het christendom. Uit het geheel van de verklaringen die verzoekende partijen zelf citeren in het verzoekschrift, blijkt genoegzaam dat verzoeker hiertoe niet bij machte bleek. Gevraagd wanneer hij tot de vaststelling kwam dat hij niet langer in de islam kon geloven, verviel verzoeker initieel namelijk in vage verklaringen en gaf hij aan dat dit best lastig was om te beantwoorden, dat dit het resultaat was van een lang proces, dat dit 'begon' aan de universiteit en dat dit het resultaat was van jarenlang onderzoek. Nogmaals gevraagd wanneer hij dan uiteindelijk tot deze vaststelling kwam, verviel verzoeker initieel opnieuw in vage bewoordingen. Hij stelde dat hij reeds jaren geleden erachter kwam dat de islam een slechte ideologie was doch dat hij niet kon aangeven wanneer dat was of hoe oud hij toen was en het heel moeilijk vond om hierop een tijdsindicatie te plakken. Vervolgens gaf verzoeker zelf als bepalend ogenblik aan dat hij zich op 25 december daadwerkelijk bekeerde. Hij gaf aan dat dit gebeurde na het lezen van de zin: *“heb uw naasten lief en behandel anderen zoals je zelf behandeld wenst te worden”*. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, hoewel deze reeds jarenlang onderzoek zou hebben gevoerd, steeds op zoek was naar de waarheid en altijd probeerde enkel naar de feiten te kijken, bij het lezen van deze ene, bovendien bijzonder algemene zin, plotsklaps zou hebben besloten het christendom als ware religie te beschouwen en zich te bekeren.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Voorts kon u weinig informatie verschaffen over uw doop in Georgië. Zo weet u niet hoe de kerk heet waar de doop heeft plaatsgevonden, noch hoe de priester en de peetvader heetten (NPO II p. 7). U kan zich niet meer herinneren of de priester zich heeft voorgesteld (NPO II p. 7). Uw vrouw stelde nochtans tijdens haar derde persoonlijk onderhoud de naam van uw priester geweten te hebben, waaruit blijkt dat hij zich wel degelijk voorstelde (NPO III p. 7). U weet uw gebrek aan informatie aan het feit dat Georgische namen moeilijk te onthouden zijn, mede doordat hun schrift anders is (NPO II p.7). Dat u, die het zo

belangrijk vond om gedoopt te worden (NPO I p. 16) dat u er voor zelfs naar het buitenland ging, dergelijke informatie niet kan weergeven terwijl de doop een sleutelmoment is in het leven van een christen, mist elke geloofwaardigheid. Gezien uw opleidingsniveau, u bent ingenieur van opleiding, kan uw verklaring om de naam niet te onthouden van de persoon die u inwijdde in het christendom niet voldoen. Uw orthodox doopselboekje volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. De foto van u in een Georgische kerk laat niet toe enige uitspraak te formuleren over een bekering, laat staan de beweegreden/oprechtheid van een bekering.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. In tegenstelling met wat zij trachten te laten uitschijnen was hun doopsel in Georgië, waarvoor zij speciaal naar het buitenland reisden, weldegelijk een dermate belangrijke en bepalende gebeurtenis dat van hen, en zeker van verzoeker gelet op diens hooggeschoolde profiel, mocht worden verwacht dat zij zich, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, ook heden en ondanks de taalbarrière nog zouden kunnen herinneren in welke kerk, door welke priester en in het bijzijn van welke peetvader zij werden gedoopt. Dat zij niet bij machte bleken om deze informatie te verstrekken, laat aldus niet toe nog enig geloof te hechten aan hun beweerde doop en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vermeende bekering. De ter staving van deze doop neergelegde stukken, worden aldus niet neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen. In acht genomen dat aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch dat zij op zich niet kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas, kunnen deze stukken bijgevolg geen afbreuk doen aan de voormelde motieven.

Ook legden verzoekende partijen tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af betreffende verzoeksters voorgehouden bekering. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Uw echtgenote maakte evenmin aannemelijk ten gevolge van een oprechte overtuiging tot het christendom bekeerd te zijn. Allereerst blijken haar verklaringen tegenstrijdig met uw verklaringen over het tijdstip van haar bekering. Zo stelde u dat zij haar bekeerde in de winter van 2019, meer bepaald de maand december (NPO II p. 16). U kon zich verder opmerkelijk genoeg niet meer herinneren tijdens welke kerkdienst dat gebeurde (NPO II p. 16). U kon evenmin duiden wat uw echtgenote deed besluiten om haar te bekeren (NPO II p. 17). Uw echtgenote stelde echter dat ze zich bekeerde in februari 2019 (NPO II S. (...) p. 3).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegen zich er immers toe de verklaringen van verzoeker af te doen als een vergissing in de exacte maand. Dat hij zich dermate ernstig zou hebben vergist aangaande de maand waarin zijn vrouw zich, dit bovendien mede door zijn toedoen en door alle gesprekken die zij hadden, in zijn navolging zou hebben bekeerd, is niet geloofwaardig. Voor de vaststelling dat verzoeker zich opmerkelijk genoeg niet meer bleek te herinneren tijdens welke kerkdienst verzoekster zich zou hebben bekeerd en wat haar deed besluiten zich te bekeren, bieden verzoekende partijen verder niet de minste dienstige uitleg. Redelijkerwijze mocht weldegelijk van verzoeker worden verwacht dat hij hierover meer gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

Voorts wordt inzake verzoeksters voorgehouden bekering in de bestreden beslissingen terecht aangegeven als volgt:

“Voorts blijkt uw echtgenote tegenstrijdig in haar verklaringen over wat haar over de streep trok om zich te bekeren. Ze verklaarde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat de pastoor die bewuste dag een parabel vertelde over een vrouw die geen kinderen kon krijgen. Daar ze net zelf een miskraam had gehad, voelde het alsof de pastoor tegen haar persoonlijk aan het vertellen was, dat god mensen nooit vergeet of in de steek laat ook al kan dat zo lijken (NPO II S. (...) p. 3). Nogmaals gevraagd waarom ze zich in februari 2019 bekeerde, antwoordde uw echtgenote tijdens haar derde persoonlijk onderhoud dat de pastoor het op de dag van haar bekering had over vergeving, over mensen vergeven die je onrecht hebben aangedaan (NPO III p. 15). Ze zei echter niets over een parabel over een vrouw die geen kinderen kon krijgen. Ze sprak over een verhaal uit de bijbel waarin een oude vrouw naar de rechter gaat en over haar onrecht spreekt, maar dit onrecht werd in het verhaal niet gepreciseerd (NPO III p. 15). Gewezen op het feit dat ze in haar tweede persoonlijk onderhoud een ander thema en verhaal naar voren had geschoven waardoor ze zich had bekeerd, begon uw echtgenote nogmaals over vergeving. Slechts nadat ze gewezen werd op haar eerdere verklaringen omtrent de parabel van de vrouw die geen kinderen kon krijgen, verklaarde uw echtgenote dat ze zich niet meer goed kon herinneren wat er precies gezegd werd, maar dat dit verhaal inderdaad eveneens aan bod kwam die dag (NPO III p. 16). Dat uw echtgenote zich niet kan herinneren wat voor haar nu de aanzet was om de drastische beslissing te nemen zich te bekeren tot een andere godsdienst is weinig ernstig en haalt de geloofwaardigheid van haar bekering fundamenteel

onderuit. Dat ze zich heeft laten dopen en hiervan een doopselattest neerlegde, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, immers een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In zoverre zij verwijzen naar de druk waarmee een persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Waar zij hedenponeren dat de twee verhalen in wezen hetzelfde verhaal waren, dient te worden opgemerkt dat zulks gelet op de voormelde verklaringen van verzoekster, afgelegd bij het CGVS, hoegenaamd niet ernstig kan worden genomen en nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar gezegden. Wanneer zij bij het CGVS geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid in haar verklaringen, gaf zij immers aan dat het verhaal van de vrouw met het kind een (ander) verhaal was dat eveneens aan bod kwam. Dat verzoekster dermate tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen aflegde omtrent het concrete verhaal en ogenblik dat haar ertoe zou hebben aangezet de drastische beslissing te nemen zich te bekeren, laat niet toe aan deze bekering nog enig geloof te hechten. Dat zij zich liet dopen, doet aan deze vaststelling, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, geenszins afbreuk daar een doopsel ook louter formeel en zonder oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde overtuiging kan plaatsvinden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) de beweerde bekering van verzoekende partijen tot het christendom.

Dit werpt eveneens een zware smet op de ernst, oprechtheid en geloofwaardigheid van verzoekers engagement om zich te profileren als islamcriticus en, daardoor, als tegenstander van het Iraanse regime. Zoals verzoekende partijen zelf benadrukken in het voorliggende verzoekschrift, zouden verzoekers onderzoek en geschriften immers nauw verweven zijn met zijn bekering, zou hij doorheen zijn onderzoek zichzelf vragen zijn beginnen stellen over de islam en zou hij doorheen het lezen van onder meer de bijbel zijn redeneringen, kritiek en gedachten verder hebben ontwikkeld.

Dat verzoekers eerste boek, dat enkele maanden voor zijn vertrek werd gepubliceerd, zou zijn geïnspireerd vanuit een oprechte en diepgewortelde overtuiging en vanuit de wil om de islam zoals gepredikt door de Iraanse autoriteiten in een kwaad daglicht te stellen, kan gelet op het voorgaande dan ook niet zonder meer worden aangenomen.

Bovendien wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Over uw eerste boek dient vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat u door dit boek, door uzelf omschreven als een informatief en educatief boek, problemen kende in Iran. U spreekt over positieve reacties (NPO I p. 13) en bent na de publicatie van dit boek in februari/maart 2018 nog tot augustus 2018 in Iran gebleven (NPO I p. 7), waardoor dit niet kan gezien worden als uw directe vluchtaanleiding. Er kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel stellen zij in het voorliggende verzoekschrift uitdrukkelijk dat verzoeker in Iran omwille van zijn eerste boek geen problemen heeft ondervonden, alsmede dat dit boek ‘ondergronds’ en volledig anoniem werd gepubliceerd zodat het wellicht nog niet onder de aandacht van de autoriteiten kwam. Eveneens geven zij expliciet en in duidelijke bewoordingen aan dat dit eerste boek niet zo controversieel was en dat dit boek op zich waarschijnlijk niet voldoende is om hen in Iran echte problemen te bezorgen. Dat verzoekende partijen op grond van het eerste door verzoeker gepubliceerde boek bij een terugkeer naar Iran problemen zouden riskeren, kan dan ook hoegenaamd niet worden aangenomen.

Dat verzoeker het, na het schrijven en de publicatie van het voormelde eerste boek, werkelijk en oprecht nodig zou hebben geacht om een nog veel kritischer boek over de islam te schrijven, kan, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel zijn eigen bekering als deze van verzoekster en de gedane vaststellingen inzake zijn eerste boek, verder evenmin overtuigen. Omwille van de reeds hoger aangenomen redenen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers activiteiten zouden zijn geïnspireerd vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze of politieke overtuiging en vanuit de wil om de islam zoals deze wordt gepredikt door de Iraanse autoriteiten in een kwaad daglicht te stellen.

De geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen dienaangaande wordt nog verder ondermijnd doordat zij onaannemelijk verklaringen aflegden omtrent de (ontdekking van en problemen door de) notities van verzoeker voor zijn tweede boek in Iran. Zo wordt in de bestreden beslissingen vooreerst terecht gemotiveerd:

“Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent het ontdekken van het notitieboek door uw schoonvader en de daaruit volgende problemen waardoor jullie besloten om Iran te verlaten. Dit blijkt uit onderstaande vaststellingen.

Allereerst bleek uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de datum waarop uw schoonvader uw notitieboek ontdekte. Ze stelde tijdens haar derde persoonlijk onderhoud enerzijds dat dit incident plaatsvond begin tir 1397 (eind juni 2018) en anderzijds dat dit incident 2,5 à 3 maanden na uw doop in Georgië plaatsvond die zij plaatste de tweede week van mei (NPO III S. (...) p. 6), wat overeenkomt met eind juli/begin augustus 2018.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De voormelde verklaringen van verzoekster zijn namelijk weldegelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die zij, middels een verwijzing naar de Perzische kalender, trachten aan te brengen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Verder is het opmerkelijk dat u uw notitieboek met kritische aantekeningen zomaar op tafel zou laten liggen, terwijl u in uw dichte omgeving verschillende mensen heeft die bij de Iraanse autoriteiten werken, zoals uw schoonvader (bij de Basij), maar ook uw schoonbroer, de man van uw zus (bij de Sepah) (NPO II p. 13, 16). Dat u geen onverwacht bezoek verwachtte doet niets af aan deze vaststelling.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat onaangekondigde bezoeken in Iran niet gebruikelijk zouden zijn, betreft immers een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze wordt gestaafd of hard gemaakt. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het weldegelijk onaannemelijk is dat verzoeker zijn notitieboek met kritische aantekeningen, net als zijn bijbel, eenvoudigweg liet rondslingeren op de tafel in de woonkamer. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekster, hoewel zij blijkens het niet-betwiste feitenrelaas in haar bestreden beslissing wel de tegenwoordigheid van geest zou hebben gehad om zich om te kleden wanneer haar ouders voor de deur stonden, niet de tegenwoordigheid van geest en reflex zou hebben gehad om deze gevoelige documenten te verbergen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“U blijkt verder tegenstrijdig in uw gedrag nadat uw schoonvader dit notitieboek had ontdekt. U stelde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zich bewust te zijn van wat u had gedaan door die notities te nemen en diezelfde avond of de dag nadien met H. (...) gesproken te hebben over mogelijkheden om Iran te verlaten. U wou ontsnappen (NPO II p. 12). Echter u ging de volgende dagen gewoon aan het werk, en deed niets anders dan normaal (NPO II p. 12). Hoewel u zich bewust was van het risico vond u het een betere optie om op uw werk te zijn, dan kon uw vrouw u eventueel nog verwittigen moesten de autoriteiten naar u op zoek komen (NPO II p.13). Dit doet echter niets af aan de mogelijkheid dat de autoriteiten u makkelijk zouden kunnen vinden op uw werk en het risico dat u daarmee liep, gezien u zich bewust was van de ernst van de situatie. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u 's avonds naar huis terug keerde en uzelf dus opnieuw in een risicosituatie plaatste (NPO III S. (...) p. 11).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zoals verzoekende partijen zelf aangeven in het verzoekschrift, was verzoeksters vader immers niet te kalmeren wanneer hij de woning verliet, wisten zij niet wat de reactie van verzoeksters vader ging zijn en konden zij geenszins uitsluiten dat deze onmiddellijk aangifte zou doen bij de autoriteiten. Het is bovendien hoe dan ook weldegelijk en duidelijk niet plausibel, niet consistent en niet geloofwaardig dat verzoeker zich enerzijds duidelijk bewust zou zijn geweest van het gevaar waarin hij zich bevond en daarom reeds diezelfde avond of de dag nadien de mogelijkheid zou hebben onderzocht om het land te verlaten doch zich anderzijds niet de minste moeite zou hebben getroost om zich te beschermen tegen het risico om te worden gevonden door de autoriteiten, de volgende dagen gewoon weer aan het werk ging, niets anders deed dan normaal en terugkeerde naar huis.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen daarenboven geheel onverlet waar gesteld wordt:

“De verklaringen van u en uw vrouw bleken verder niet overeen te komen over de aanzet om Mashad te verlaten en naar Teheran te vertrekken. Zo stelde uw vrouw dat haar zus V. (...) vertelde dat uw schoonvader belde met H.R. (...), een vriend die bij de Sepah werkte (NPO I S. (...) p. 14, NPO III S. (...) p. 11). U stelde echter tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw schoonzus V. (...) niet precies wist met wie uw schoonvader aan het bellen was, dat enkel de naam van deze persoon was gevallen (die u zich overigens niet meer herinnerde) en dat er was afgesproken om bij die persoon langs te gaan (NPO II p. 13).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel onverlet laten, onverminderd overeind.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met redenen aangegeven:

“Ook bij de verklaring dat uw vrouw aan haar vader vertelde over uw bekering in de hoop te gemoederen te bedaren (NPO II p. 10 en NPO I S. (...) p. 13) mist elke geloofwaardigheid. Uw echtgenote omschrijft haar vader immers als een zeer extreme, fanatieke man die vrouwen wiens chador niet goed lag als hoer omschreef en door wie u en uw zussen verzwegen dat jullie menstrueerden tijdens de ramadan (NPO II S. (...) p. 4-5). Dat uw echtgenote dan denkt haar vader tot rust te laten komen door hem te laten weten dat u bekeerd bent mist elke overtuiging.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gelet op het verklaarde extreme, fanatieke en religieuze profiel van verzoeksters vader, diens explosieve reactie wanneer hij verzoekers notities en bijbel ontdekte en de Iraanse context, is het manifest ongeloofwaardig dat verzoekster gehoopt zou hebben de gemoederen te bedaren door ten overstaan van haar vader te verklaren dat verzoeker zich bekeerd had tot het christendom.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Verder is het opmerkelijk dat uw vrouw niet spontaan vermeldde dat ze haar bijbel meenam toen jullie vluchtten naar Teheran. Gevraagd naar welke spullen ze meenam, vermeldde ze een koffer met kledingstukken, toiletspullen, uw laptop, jullie identiteitsdocumenten en documenten van uw werk, ze zei echter niets over een bijbel (NPO III S. (...) p. 12). Gewezen op uw verklaringen dat ze ook een bijbel had meegenomen (NPO II p. 14), beweerde uw vrouw dat die bijbel tussen de documenten zat die ze had meegenomen en dat ze zich er op dat moment niet van bewust was dat die bijbel daar tussen zat (NPO III S. (...) p. 12). Verder is het opvallend dat uw eigen bijbel in Mashad achterbleef (NPO II p. 14). Gezien jullie al enkele dagen in jullie hoofd zaten met een mogelijk vertrek, is het weinig geloofwaardig dat uw vrouw op dat moment niet zou denken aan het meenemen van jullie beide bijbels (NPO II p. 14, NPO III S. (...) p. 12), te meer jullie zich wel bewust waren van het vermijden van bewijsstukken. Zo overwogen jullie om aan uw schoonzus te vragen om het notitieboekje terug te nemen om aldus te vermijden dat uw schoonvader enig bewijs tegen u had (NPO II p. 12).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) de bekering van verzoekende partijen tot het christendom en aan (de ernst, de oprechtheid en de geloofwaardigheid van) verzoekers activiteiten, vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze of politieke overtuiging, als criticus van (de islam zoals gepredikt door) het Iraanse regime, aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesprongen in Iran en aan de concrete, door verzoekende partijen hieraan gekoppelde, vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

De Raad is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat, gezien verzoekende partijen klaarblijkelijk ongeloofwaardige en onoprechte verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voortgesprongen problemen, de religieuze en islam-kritische activiteiten van verzoekende partijen in België en op het internet klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde religieuze en/of politieke overtuiging. Ingevolge de hoger gedane vaststellingen inzake hun bekering, activiteiten, relaas en problemen, oordeelt de Raad dat de activiteiten die verzoekende partijen voeren in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerken.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen dan ook terecht gesteld:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen (NPO I p. 10), deze christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging. Dat u en uw vrouw een doopcertificaat en een attest van uw deelname aan de bijbelstudie neerlegden, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Dat u zich op een jaar tijd zou laten dopen tot twee verschillende strekkingen binnen het christendom (in april/mei 2018 werd u in een orthodoxe kerk gedoopt, NPO I p. 2) en op 12 mei 2019

in een protestantse kerk NPO I p. 10), getuigt evenmin van enige diepgang in uw beweerde bekering tot het christendom.

(...)

Wat betreft uw online-activiteiten dient vastgesteld te worden dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, er verwacht kan worden dat u uw religieus getinte bijdragen op uw Instagramaccount (dat overigens niet onder uw eigen naam staat (NPO I p. 5)) verwijdert. Over de website die u beheert (waarop u overigens niet vermeld staat als beheerder of eigenaar (NPO I p.6)) en waarop u delen van uw manuscript plaatst, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

(...)

Wat betreft de USB-stick waarop het manuscript van uw tweede boek staat, dient aangestipt dat uit niets blijkt dat dit boek onder de aandacht is gekomen van de Iraanse autoriteiten. Hoewel u bepaalde stukken van uw manuscript vrij geeft op uw website en Instagrampagina, dient er, zoals hierboven reeds aangehaald, op gewezen dat uw website en Instagrampagina niet onder uw eigen naam zijn waaruit volgt dat deze door u vrijgegeven stukken op geen enkele manier naar u te herleiden zijn. Hier kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals door verweerder bij de nota met opmerkingen gevoegd en vervolledigd, blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. In zoverre verzoekende partijen in dit kader laten uitschijnen dat hun rechten van verdediging zouden zijn geschonden omdat één van de in de door verweerder gehanteerde landeninformatie geciteerde voetnoten door hen niet kon worden teruggevonden via de aangehaalde URL, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Verzoekende partijen tonen in dit kader immers vooreerst niet aan dat zij het betreffende rapport van DFAT niet op andere wijze konden bekomen via de website waarvan zij een afdruk weergeven. Evenmin tonen zij aan dat dit rapport, gezien zij beschikten over de titel en de datum, door hen niet kon worden teruggevonden via een eenvoudige zoekopdracht op het internet. Voorts kan uit het loutere gegeven dat de weergegeven URL niet (meer) werkt niet zonder meer worden afgeleid dat de informatie die op basis hiervan is opgesteld foutief zou zijn en tonen verzoekende partijen dit laatste op generlei wijze aan. Zij brengen immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hetgeen er wordt aangegeven in de voorliggende landeninformatie foutief zou zijn. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verweerder het betreffende rapport bij de nota met opmerkingen voegt. Verzoekende partijen formuleren hierover geen verdere opmerkingen. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom en/of zich oprecht zouden hebben ingelaten met het uiten van kritiek op de in Iran gehanteerde islam, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij in dit kader ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op het internet en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder weerleggen verzoekende partijen de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op het internet, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende inhoud van het internet en hun sociale media verwijderen. Verzoekende partijen kunnen aan deze vaststellingen geen afbreuk doen met hun verwijzing naar de bijkomende stukken die zij ter staving van verzoekers online-activiteiten en de publicatie van (delen van) zijn tweede boek bij het verzoekschrift voegen en neerleggen door middel van een aanvullende nota. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze stukken niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg is het

onmogelijk hun inhoud na te gaan. Verzoekende partijen erkennen in het verzoekschrift verder uitdrukkelijk dat verzoekers naam niet wordt vermeld op zijn instagram of zijn website. Bijgevolg valt de inhoud hiervan niet tot verzoeker terug te leiden. Betreffende de publicatie van een aantal delen van verzoekers boek, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen van de inhoud van de delen die daadwerkelijk zouden zijn gepubliceerd geen bewijs en geen vertaling bijbrengen. Hoe dan ook tonen zij geenszins aan dat of hoeveel exemplaren van het boek in kwestie er zouden zijn verkocht en aan wie. Evenmin tonen zij ook maar enigszins aan dat of op welke wijze zulks zou hebben geleid tot negatieve reacties. Verder maken zij hoegenaamd niet aannemelijk dat personen uit hun omgeving en/of de autoriteiten van de publicatie en de inhoud van dit boek op de hoogte zouden zijn of dreigen te komen; laat staan dat zij zouden aantonen of aannemelijk maken dat zij daardoor *in concreto* en daadwerkelijk problemen zouden riskeren. Voorts kan worden herhaald dat verwacht kan worden dat verzoekende partijen deze op internet geplaatste inhoud en delen van verzoekers boek, gelet op het aperte onoprechte en opportunistische karakter daarvan, weer verwijderen vanop de sociale media, de betreffende websites en het internet alvorens terug te keren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen en/of er kritiek op de islam zullen voeren, dat zij zich aldaar als christenen of tegenstanders van het regime zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoekende partijen voorts nog wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij louter omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden riskeren in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins kan worden gevolgd. Verzoekende partijen zelf reiken immers geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit het geheel van de beschikbare en voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom en/of zich oprecht zouden hebben ingelaten met het uiten van kritiek op de in Iran gehanteerde islam, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij in dit kader ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op het internet en de sociale media, zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan en zij weerleggen de terechte vaststelling niet dat van hen mag worden verwacht dat zij hun opportunistische activiteiten staken en deze inhoud vanop het internet en de sociale media verwijderen alvorens terug te keren naar Iran. Ook anderszins tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming alhier zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet op dienstige en concrete wijze worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De overige door verzoende partijen aangevoerde documenten, bij de aanvullende nota gevoegd, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande. De kaart van 'overlevende van de oorlog' wordt slechts neergelegd in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Hoe dan ook bevat deze kaart geen gegevens die betrekking hebben op de aangevoerde feiten, problemen en vrees en zijn hierop geen elementen opgenomen die de voormelde vaststellingen kunnen ontkrachten. De overige twee documenten, waarmee verzoekende partijen hun beroepsactiviteiten willen aantonen, worden eveneens slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare afdrucken of kopieën. Ook deze stukken bevatten voorts hoe dan ook geen elementen die betrekking hebben op de aangevoerde feiten, problemen en vrees en bevatten geen informatie die afbreuk zou kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen evenmin aanvechten of betwisten doch deze geheel ongemoeid laten waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u geen tolk ter beschikking had om de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud te vertalen, waardoor u deze niet heeft kunnen herlezen en controleren, dient opgemerkt dat het indien nodig vertalen van de notities van het persoonlijk onderhoud valt onder de verantwoordelijkheid van de verzoeker.

(...)

Wat betreft uw opmerkingen over de tolk van het eerste persoonlijk onderhoud dient vastgesteld dat hiernaar gevraagd bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud u stelde dat er een aantal misverstanden waren, maar dat deze misverstanden meteen opgelost waren. U dacht niet dat er verder nog een probleem was (NPO II p. 2). Tijdens uw tweede en derde persoonlijke onderhoud werd u bijgestaan door een andere tolk dan tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (NPO I p. 1, NPO II p. 1, NPO III p. 1). Deze opmerkingen kunnen de gedane vaststellingen dan ook niet wijzigen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze ongemoeid laten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partijen, die hun vermeende bekering, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maken, kunnen met hun verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde verder in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en de DRC, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten te dezen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokkenen personen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT